

## SMERNICE

## SMERNICA EURÓPSKEHO PARLAMENTU A RADY 2013/32/EÚ

z 26. júna 2013

## o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany (prepracované znenie)

EURÓPSKY PARLAMENT A RADA EURÓPSKEJ ÚNIE,

so zreteľom na Zmluvu o fungovaní Európskej únie, a najmä na jej článok 78 ods. 2 písm. d),

so zreteľom na návrh Európskej komisie,

so zreteľom na stanovisko Európskeho hospodárskeho a sociálneho výboru <sup>(1)</sup>,

po porade s Výborom regiónov,

konajúc v súlade s riadnym legislatívnym postupom <sup>(2)</sup>,

keďže:

- (1) V smernici Rady 2005/85/ES z 1. decembra 2005 o minimálnych štandardoch pre konanie v členských štátoch o priznávaní a odnímaní postavenia utečenca <sup>(3)</sup> je potrebné vykonať viaceré zmeny. Z dôvodu prehľadnosti je vhodné uvedení smernicu prepracovať.
- (2) Spoločná azylová politika vrátane spoločného európskeho azylového systému je neoddeliteľnou súčasťou cieľa Európskej únie postupne vytvoriť priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti otvorený pre tých, ktorí sú okolnosťami prinútení oprávnené hľadať ochranu v Únii. Takáto politika by sa mala riadiť zásadou solidarity a spravodlivého rozdelenia zodpovednosti medzi členskými štátmi vrátane finančných dôsledkov.

(3) Európska rada na svojom osobitnom zasadnutí v Tampere 15. a 16. októbra 1999 súhlasila s prácou vedúcou k vytvoreniu spoločného európskeho azylového systému založenom na plnom a všestrannom uplatňovaní Ženevského dohovoru o právnom postavení utečencov z 28. júla 1951, ktorý bol zmenený Newyorským protokolom z 31. januára 1967 (ďalej len „Ženevský dohovor“), potvrdzujúc tak zásadu zákazu vyhostenia alebo vrátenia a zabezpečujúc, že nikto nebude vrátený tam, kde bol vystavený prenasledovaniu.

(4) Zo záverov v Tampere vyplýva, že spoločný európsky azylový systém by mal zahŕňať v krátkodobom horizonte spoločné normy pre spravodlivé a účinné konania o azyle v členských štátoch a v dlhodobom horizonte pravidlá Únie vedúce k spoločnému konaniu o azyle v Únii.

(5) Prvá etapa spoločného európskeho azylového systému bola dosiahnutá prijatím príslušných právnych nástrojov stanovených v zmluvách vrátane smernice 2005/85/ES, ktorá bola prvým opatrením týkajúcim sa konaní o azyle.

(6) Európska rada na svojom zasadnutí 4. novembra 2004 prijala Haagsky program, v ktorom sa stanovujú ciele, ktoré sa majú realizovať v priestore slobody, bezpečnosti a spravodlivosti v období rokov 2005 až 2010. V tejto súvislosti bola Komisia v Haagskom programe vyzvaná, aby ukončila hodnotenie právnych nástrojov prvej etapy a aby predložila Európskemu parlamentu a Rade nástroje a opatrenia druhej etapy. V súlade s Haagskym programom je zavedenie spoločného konania o azyle a jednotného štatútu platného v celej Únii cieľom, ktorý sa má sledovať v rámci vytvárania spoločného európskeho azylového systému.

(7) Európska rada v Európskom pakte o prisťahovalectve a azyle, ktorý bol prijatý 16. októbra 2008, poukázala na skutočnosť, že medzi členskými štátmi pretrvávajú výrazné rozdiely v poskytovaní ochrany a vyzvala na prijatie nových iniciatív vrátane návrhu na zavedenie jednotného konania o azyle so spoločnými zárukami s cieľom zavŕšiť budovanie spoločného európskeho azylového systému stanoveného v Haagskom programe.

<sup>(1)</sup> Ú. v. EÚ C 24, 28.1.2012, s. 79.

<sup>(2)</sup> Pozícia Európskeho parlamentu zo 6. apríla 2011 (Ú. v. EÚ C 296 E, 2.10.2012, s. 184) a pozícia Rady v prvom čítaní zo 6. júna 2013 (zatiaľ neuverejnená v úradnom vestníku). Pozícia Európskeho parlamentu z 10. júna 2013 (zatiaľ neuverejnená v úradnom vestníku).

<sup>(3)</sup> Ú. v. EÚ L 326, 13.12.2005, s. 13.

- (8) Európska rada na svojom zasadnutí 10. a 11. decembra 2009 prijala Štokholmský program, v ktorom zopakovala záväzok k cieľu vytvoriť do roku 2012 spoločný priestor ochrany a solidarity založený na spoločnom konaní o azyle a jednotnom postavení pre všetky osoby, ktorým sa udelila medzinárodná ochrana, vychádzajúc z noriem vysokej ochrany a spravodlivých a účinných postupov. Štokholmský program potvrdil, že ľuďom, ktorí potrebujú medzinárodnú ochranu, sa musí zabezpečiť prístup k právne bezpečným a účinným konaniam o azyle. V súlade so Štokholmským programom by sa bez ohľadu na členský štát, v ktorom si osoba podala žiadosť o medzinárodnú ochranu, malo takejto osobe poskytnúť rovnocenné zaobchádzanie, pokiaľ ide o procesné pravidlá a určenie postavenia. Cieľom je, aby sa s podobnými prípadmi zaobchádzalo podobne a s rovnakým výsledkom.
- (9) Mali by sa mobilizovať zdroje Európskeho fondu pre utečencov a Európskeho podporného úradu pre azyl (ďalej len „EASO“) s cieľom poskytnúť primeranú podporu členským štátom pri ich úsilí o implementáciu noriem stanovených v druhej etape spoločného európskeho azylového systému, a to najmä tým členským štátom, ktorých azylové systémy sú predovšetkým v dôsledku ich geografických alebo demografických podmienok vystavené osobitnému a neúmernému tlaku.
- (10) Pri vykonávaní tejto smernice by mali členské štáty zohľadniť príslušné usmernenia, ktoré vypracoval EASO.
- (11) S cieľom zaistiť komplexné a efektívne posúdenie potrieb medzinárodnej ochrany žiadateľov v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ z 13. decembra 2011 o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany<sup>(1)</sup>, by mal rámec Únie týkajúci sa konaní o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany vychádzať z koncepcie jednotného konania.
- (12) Hlavným cieľom tejto smernice je stanoviť ďalšie normy pre konania v členských štátoch o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany s cieľom zaviesť v Únii spoločné konanie o azyle.
- (13) Aproximácia procesných pravidiel pre poskytovanie a odnímanie medzinárodnej ochrany by mala pomôcť obmedziť sekundárne pohyby žiadateľov o medzinárodnú ochranu medzi členskými štátmi, kde by boli takéto pohyby zapríčinené rozdielmi v právnych rámcoch, a vytvoriť rovnaké podmienky na uplatňovanie smernice 2011/95/EÚ v členských štátoch.
- (14) Členské štáty by mali mať právomoc zaviesť alebo si ponechať priaznivejšie ustanovenia pre štátnych príslušníkov tretích krajín alebo osoby bez štátnej príslušnosti, ktoré žiadajú členský štát o medzinárodnú ochranu, ak sa takáto žiadosť chápe tak, že dotknutá osoba potrebuje medzinárodnú ochranu v zmysle smernice 2011/95/EÚ.
- (15) Pri zaobchádzaní s osobami, ktoré patria do rozsahu pôsobnosti tejto smernice, sú členské štáty viazané záväzkami vyplývajúcimi z nástrojov medzinárodného práva, ktorých sú zmluvnou stranou.
- (16) Je nevyhnutné, aby rozhodnutia o všetkých žiadostiach o medzinárodnú ochranu boli prijímané na základe faktov a predovšetkým orgánmi, ktorých pracovníci majú primerané vedomosti alebo absolvovali potrebnú odbornú prípravu v oblasti medzinárodnej ochrany.
- (17) V záujme zabezpečenia, aby sa žiadosti o medzinárodnú ochranu posudzovali a rozhodnutia o medzinárodnej ochrane prijímali objektívne a nestranne, je potrebné, aby pracovníci činní v konaniach stanovených v tejto smernici pri vykonávaní svojich činností náležite dodržiavali príslušné etické zásady.
- (18) Je v záujme členských štátov aj žiadateľov o medzinárodnú ochranu, aby sa o žiadosti o medzinárodnú ochranu rozhodlo čo najskôr bez toho, aby bolo dotknuté vykonanie primeraného a úplného posúdenia.
- (19) V záujme skrátenia celkovej dĺžky trvania konania v niektorých prípadoch by mali mať členské štáty možnosť dať v súlade so svojimi vnútroštátnymi potrebami prednosť posúdeniu ktorejkoľvek žiadosti pred posúdením iných, skôr podaných žiadostí bez toho, aby sa pritom odchyľili od inak platných procesných lehôt, zásad a záruk.
- (20) Za riadne vymedzených okolností, keď je žiadosť pravdepodobne neopodstatnená alebo existujú závažné obavy o národnú bezpečnosť alebo verejný poriadok, by členské štáty mali mať možnosť skrátiť konanie o posúdení žiadosti, najmä zavedením kratších, ale primeraných lehôt pre určité procesné úkony bez toho, aby tým bolo dotknuté vykonanie primeraného a úplného posúdenia žiadosti a účinný prístup žiadateľa k základným zásadám a zárukám stanoveným v tejto smernici.

<sup>(1)</sup> Ú. v. EÚ L 337, 20.12.2011, s. 9.

- (21) Pokiaľ môže žiadateľ preukázať závažný dôvod, nedostatok dokumentov pri vstupe alebo použitie falšovaných či pozmenených dokladov by samo osebe nemali automaticky viesť k začatiu konania na hraniciach alebo skráteného konania.
- (22) Je takisto v záujme členských štátov aj žiadateľov zabezpečiť, aby potreba medzinárodnej ochrany bola správne uznaná už na prvom stupni. S týmto cieľom by sa žiadateľom mali poskytnúť na prvom stupni bezplatné právne a procesné informácie, ktoré by zohľadňovali ich konkrétnu situáciu. Poskytnutie takýchto informácií by okrem iného malo umožniť žiadateľom lepšie porozumieť konaniu, a tým im uľahčiť splnenie príslušných povinností. Bolo by neprimerané žiadať od členských štátov, aby takéto informácie poskytovali iba prostredníctvom služieb kvalifikovaných právnikov. Členské štáty by preto mali mať možnosť použiť najvhodnejší spôsob poskytovania takýchto informácií, napríklad prostredníctvom mimovládnych organizácií alebo pracovníkov vládnych orgánov alebo špecializovaných štátnych služieb.
- (23) Za určitých podmienok by sa žiadateľom mala v rámci konaní o opravnom prostriedku poskytovať bezplatná právna pomoc a zastúpenie zo strany osôb, ktoré sú na ich poskytovanie podľa vnútroštátneho práva oprávnené. Okrem toho by žiadatelia mali mať vo všetkých fázach konania právo poradiť sa na svoje vlastné náklady s právnymi zástupcami alebo poradcami, ktorých ako takých pripúšťa alebo povoľuje vnútroštátne právo.
- (24) Pojem verejný poriadok môže okrem iného zahŕňať odsúdenie za spáchanie závažného trestného činu.
- (25) V záujme správneho uznania tých osôb, ktoré potrebujú ochranu ako utečenci v zmysle článku 1 Ženevského dohovoru alebo ako osoby oprávnené na doplnkovú ochranu, by mal mať každý žiadateľ účinný prístup ku konaniu, možnosti spolupráce a riadnej komunikácii s príslušnými orgánmi, aby mohol predložiť relevantné dôkazy týkajúce sa jeho prípadu, a dostatočným procesným zárukám vo všetkých štádiách konania. Konanie, v rámci ktorého prebieha posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, by navyše za bežných okolností malo žiadateľovi o azyl poskytnúť aspoň: právo zostať v členskom štáte do vydania rozhodnutia rozhodujúcim orgánom; prístup k tlmočnickej službe pri predkladaní svojho prípadu v prípade pohovoru s úradmi; možnosť komunikovať so zástupcom Úradu vysokého komisára Organizácie Spojených národov pre utečencov (ďalej len „UNHCR“) a s organizáciami poskytujúcimi poradenstvo alebo konzultácie žiadateľom o medzinárodnú ochranu; právo na primerané oznámenie rozhodnutia a skutkové a právne dôvody uvedeného rozhodnutia; možnosť konzultácie s právnym zástupcom alebo iným poradcom; právo byť v rozhodujúcich okamihoch v priebehu procesu informovaný o svojom právnom postavení v jazyku, ktorému rozumie alebo o ktorom sa odôvodnene predpokladá, že mu rozumie; a právo na účinný opravný prostriedok pred súdom v prípade zamietavého rozhodnutia.
- (26) S cieľom zaistiť účinný prístup ku konaniu o posúdení žiadosti by sa úradníkom, ktorí ako prví prichádzajú do styku s osobami žiadajúcimi o medzinárodnú ochranu, a to najmä úradníkom, ktorí vykonávajú hraničný dozor na pozemných alebo námorných hraniciach alebo hraničné kontroly, mali poskytnúť príslušné informácie a potrebná odborná príprava týkajúca sa spôsobu uznávania a vybavovania žiadostí o medzinárodnú ochranu, ktoré okrem iného náležite zohľadňujú príslušné usmernenia, ktoré vypracoval EASO. Mali by byť schopní poskytnúť štátnym príslušníkom tretích krajín alebo osobám bez štátnej príslušnosti, ktorí sa nachádzajú na území, a to aj na hraniciach, v teritoriálnych vodách alebo v tranzitných priestoroch členských štátov, a žiadajú o medzinárodnú ochranu, príslušné informácie o tom, kde a akým spôsobom je možné podať žiadosť o medzinárodnú ochranu. V prípade, keď sa uvedené osoby nachádzajú v teritoriálnych vodách členského štátu, mali by byť prepravené na pevninu a ich žiadosti by sa mali posúdiť v súlade s touto smernicou.
- (27) Vzhľadom na to, že štátni príslušníci tretích krajín a osoby bez štátnej príslušnosti, ktorí vyjadrili pranie uchádzať sa o medzinárodnú ochranu, sú žiadatelia o medzinárodnú ochranu, mali by si plniť povinnosti a využívať práva podľa tejto smernice a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/33/EÚ z 26. júna 2013, ktorou sa stanovujú normy pre prijímanie žiadateľov o medzinárodnú ochranu<sup>(1)</sup>. Na tento účel by členské štáty mali čo najskôr zaregistrovať skutočnosť, že tieto osoby sú žiadateľmi o medzinárodnú ochranu.
- (28) S cieľom uľahčiť prístup ku konaniu o posúdení žiadosti na hraničných priechodoch a v útvaroch zaistenia, by mali byť prístupné informácie o možnosti požiadať o medzinárodnú ochranu. Základná komunikácia potrebná na to, aby príslušné orgány boli schopné porozumieť, či si osoby želajú požiadať o medzinárodnú ochranu, by sa mala zabezpečiť prostredníctvom tlmočenia.
- (29) Niektorí žiadatelia môžu okrem iného z dôvodu svojho veku, rodového aspektu, sexuálnej orientácie, rodovej identity, zdravotného postihnutia, vážnej choroby, duševnej poruchy alebo v dôsledku mučenia, znásilnenia

<sup>(1)</sup> Pozri stranu 96 tohto úradného vestníka.

- alebo iných závažných foriem psychického, fyzického alebo sexuálneho násilia potrebovať osobitné procesné záruky. Členské štáty by sa mali usilovať identifikovať žiadateľov, ktorí potrebujú osobitné procesné záruky, pred prijatím rozhodnutia v konaní na prvom stupni. Takýmto žiadateľom by sa mala poskytnúť primeraná podpora a dostatok času, aby sa vytvorili potrebné podmienky na ich účinný prístup ku konaniam a na predloženie skutočností nevyhnutných na zdôvodnenie ich žiadosti o medzinárodnú ochranu.
- (30) Ak žiadateľovi, ktorý potrebuje osobitné procesné záruky, nemožno poskytnúť primeranú podporu v rámci skráteného konania alebo konania na hraniciach, takýto žiadateľ by mal byť z uvedených konaní vyňatý. Potreba osobitných procesných záruk, ktorých povaha by mohla brániť využitiu skráteného konania alebo konania na hraniciach, by tiež mali znamenať, že žiadateľovi sa poskytnú dodatočné záruky, ak jeho odvolanie nemá automaticky odkladný účinok, aby bol opravný prostriedok účinný v jeho konkrétnom prípade.
- (31) Vnútroštátne opatrenia týkajúce sa zisťovania a dokumentácie symptómov a príznakov mučenia alebo iných závažných aktov fyzického alebo psychického násilia vrátane aktov sexuálneho násilia v rámci konaní, na ktoré sa vzťahuje táto smernica, môžu okrem iného vychádzať z Manuálu o účinnom vyšetrovaní a dokumentácii mučenia a iného krutého, neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania alebo trestania (Istanbulský protokol).
- (32) S cieľom zaistiť skutočnú rovnosť medzi žiadateľmi ženského a mužského pohlavia by konanie o posúdení žiadosti malo zohľadňovať rodový aspekt. Najmä osobné pohovory by sa mali organizovať takým spôsobom, aby umožňovali žiadateľom ženského aj mužského pohlavia hovoriť o svojich skúsenostiach z minulosti v prípadoch prenasledovania na základe pohlavia. Zložitost konania o posúdení žiadosti v súvislosti s rodovým aspektom by sa mala náležite zohľadniť v rámci konaní založených na koncepcii bezpečnej tretej krajiny, koncepcii bezpečnej krajiny pôvodu alebo koncepcii následných žiadostí.
- (33) V súlade s Chartou základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a Dohovorom Organizácie Spojených národov o právach dieťaťa z roku 1989 by pri uplatňovaní tejto smernice mal byť pre členské štáty prvoradáý najlepší záujem dieťaťa. Pri posudzovaní najlepšieho záujmu dieťaťa by mali členské štáty najmä náležite zohľadniť blaho a sociálny rozvoj maloletej osoby vrátane jej minulosti.
- (34) Konania o posúdení potrieb medzinárodnej ochrany by mali byť také, aby príslušným orgánom umožňovali dôkladne posúdiť žiadosti o medzinárodnú ochranu.
- (35) Ak je žiadateľ v rámci vybavovania žiadosti podrobovaný osobnej prehliadke, mala by ju vykonať osoba rovnakého pohlavia. Tým by nemali byť dotknuté osobné prehliadky z bezpečnostných dôvodov, ktoré sa vykonávajú na základe vnútroštátneho práva.
- (36) V prípade, že žiadateľ podá následnú žiadosť bez predloženia nového dôkazu alebo argumentu, bolo by neprimerané žiadať od členských štátov, aby vykonali nové konanie o posúdení žiadosti v plnom rozsahu. V takýchto prípadoch by mali mať členské štáty možnosť odmietnuť žiadosť ako neprípustnú v súlade so zásadou *res iudicata*.
- (37) Pokiaľ ide o účasť pracovníkov iného orgánu ako rozhodujúceho orgánu na včasnom vedení pohovorov o vecnej stránke žiadosti, pojem „včas“ by sa mal posudzovať na základe lehôt stanovených v článku 31.
- (38) Veľa žiadostí o medzinárodnú ochranu sa podáva na hraniciach alebo v tranzitnom priestore členského štátu pred rozhodnutím o vstupe žiadateľa. Členským štátom by malo byť umožnené stanoviť konania na určenie prípustnosti a/alebo na vecné posúdenie, ktoré by umožňovali rozhodnúť o takýchto žiadostiach na týchto miestach za presne stanovených podmienok.
- (39) Pri posudzovaní, či je situácia v krajine pôvodu žiadateľa neistá, členské štáty by si mali zabezpečiť presné a aktuálne informácie z relevantných zdrojov, ako sú EASO, UNHCR, Rada Európy a iné relevantné medzinárodné organizácie. Členské štáty by mali zabezpečiť, aby sa pri akomkoľvek odložení ukončenia konania v plnej miere dodržali ich záväzky podľa smernice 2011/95/EÚ a článku 41 charty, a to bez toho, aby tým bola dotknutá efektívnosť a spravodlivosť konaní podľa tejto smernice.
- (40) Kľúčovým faktorom pri posudzovaní odôvodnenosti žiadosti o medzinárodnú ochranu je bezpečnosť žiadateľa v jeho krajine pôvodu. Ak sa tretia krajina môže považovať za bezpečnú krajinu pôvodu, členské štáty by mali mať možnosť označiť ju za bezpečnú a predpokladať jej bezpečnosť pre konkrétného žiadateľa, pokiaľ tento nepredloží údaje svedčiace o opaku.

- (41) Podľa úrovne dosiahnutej harmonizácie pre kvalifikovanie štátnych príslušníkov tretích krajín a osôb bez štátnej príslušnosti ako osôb požívajúcich medzinárodnú ochranu by sa mali stanoviť spoločné kritériá pre určovanie tretích krajín ako bezpečných krajín pôvodu.
- (42) Určenie tretej krajiny ako bezpečnej krajiny pôvodu na účely tejto smernice nemôže zakladať absolútnu záruku bezpečnosti pre štátnych príslušníkov tejto krajiny. Hodnotenie, o ktoré sa opiera určenie, môže samozrejme brať do úvahy len všeobecné občianske, právne a politické podmienky v tejto krajine a to, či pôvodcovia prenasledovania, mučenia, neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania alebo trestania podliehajú v praxi trestom v prípade, ak sa v tejto krajine preukáže, že za to nesú zodpovednosť. Z tohto dôvodu je dôležité, že ak žiadateľ preukáže, že existujú oprávnené dôvody nepovažovať krajinu za bezpečnú v jeho konkrétnom prípade, určenie krajiny ako bezpečnej sa pre neho už nepovažuje za relevantné.
- (43) Členské štáty by mali posúdiť všetky žiadosti z vecnej stránky, t. j. posúdiť, či je daný žiadateľ oprávnený na medzinárodnú ochranu v súlade so smernicou 2011/95/EÚ, pokiaľ táto smernica neustanovuje inak, najmä tam, kde možno odôvodnene predpokladať, že by iná krajina vykonala posúdenie alebo poskytla dostatočnú ochranu. Členské štáty by najmä nemali byť povinné posúdiť vecnú stránku žiadosti o medzinárodnú ochranu, ak prvá krajina azylu prizнала žiadateľovi postavenie utečenca alebo inú dostatočnú ochranu a žiadateľ bude prijatý späť do uvedenej krajiny.
- (44) Členské štáty by nemali byť povinné posúdiť vecnú stránku žiadosti o medzinárodnú ochranu, ak na základe dostatočnej väzby medzi žiadateľom a treťou krajinou, ako ju definuje vnútroštátne právo, možno odôvodnene predpokladať, že žiadateľ bude žiadať o ochranu v tejto tretej krajine a existujú dôvody domnievať sa, že žiadateľ bude do tejto krajiny prijatý alebo prijatý späť. Členské štáty by mali postupovať na tomto základe, len ak by tento konkrétny žiadateľ bol v bezpečí v tejto dotknutej tretej krajine. S cieľom zabrániť sekundárnemu pohybu žiadateľov by sa mali stanoviť spoločné zásady, na základe ktorých budú členské štáty posudzovať alebo označovať tretie krajiny ako bezpečné.
- (45) Navyše s ohľadom na určité európske tretie krajiny, ktoré dodržiavajú osobitne vysoké normy v oblasti ľudských práv a ochrany utečencov, by členské štáty mali mať možnosť nevykonať alebo nevykonať v plnom rozsahu posúdenie žiadostí o medzinárodnú ochranu týkajúcich sa žiadateľov, ktorí na ich územie vstúpili z takýchto európskych tretích krajín.
- (46) Ak členské štáty uplatňujú koncepcie bezpečnej krajiny individuálne pre každý prípad alebo určujú krajiny za bezpečné prijatím zoznamov na tento účel, mali by okrem iného zohľadniť usmernenia, prevádzkové príručky a informácie o krajinách pôvodu a činnostiach, vrátane metodiky EASO pre správy obsahujúce informácie o krajinách pôvodu, uvedené v nariadení Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 439/2010 z 19. mája 2010, ktorým sa zriaďuje Európsky podporný úrad pre azyl<sup>(1)</sup>, ako aj príslušné usmernenia UNHCR.
- (47) S cieľom uľahčiť pravidelnú výmenu informácií o uplatňovaní koncepcií bezpečnej krajiny pôvodu, bezpečnej tretej krajiny a európskej bezpečnej tretej krajiny v jednotlivých členských štátoch, ako aj pravidelné hodnotenie používania týchto koncepcií členskými štátmi zo strany Komisie a pripraviť prípadnú ďalšiu budúcu harmonizáciu by členské štáty mali Komisii oznámiť tretie krajiny, na ktoré sa tieto koncepcie vzťahujú, alebo ju o nich pravidelne informovať. Komisia by mala pravidelne informovať Európsky parlament o výsledkoch svojho hodnotenia.
- (48) S cieľom zabezpečiť, aby sa správne uplatňovali koncepcie bezpečnej krajiny na základe aktuálnych informácií, by mali členské štáty pravidelne skúmať situáciu v týchto krajinách na základe celého spektra informačných zdrojov, a to aj vrátane informácií od iných členských štátov, EASO, UNHCR, Rady Európy a iných relevantných medzinárodných organizácií. Ak členské štáty zistia, že sa situácia v oblasti ľudských práv podstatne zmenila v krajine, ktorú určili za bezpečnú, mali by zistiť, aby sa táto situácia posúdila čo najskôr a aby sa v prípade potreby prehodnotilo určenie danej krajiny za bezpečnú.
- (49) V súvislosti s odňatím postavenia utečenca alebo postavenia osoby s doplnkovou ochranou by mali členské štáty zabezpečiť, aby osoby, ktoré požívajú medzinárodnú ochranu, boli náležitým spôsobom informované o možnom prehodnotení ich postavenia a mali možnosť predložiť svoje stanovisko pred tým, ako orgány prijímú svoje odôvodnené rozhodnutie o odňatí ich postavenia.
- (50) To, že prijaté rozhodnutia o žiadosti o medzinárodnú ochranu, rozhodnutia o odmietnutí znovu otvoriť posúdenie žiadosti po jeho prerušení a rozhodnutia o odňatí postavenia utečenca alebo postavenia osoby s doplnkovou ochranou podliehajú účinným opravným prostriedkom pred súdom, odráža základnú zásadu práva Únie.

<sup>(1)</sup> Ú. v. EÚ L 132, 29.5.2010, s. 11.

- (51) V súlade s článkom 72 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len „ZFEÚ“) sa táto smernica nedotýka výkonu zodpovedností členských štátov za udržanie verejného poriadku a zabezpečenie vnútornej bezpečnosti.
- (52) Na spracúvanie osobných údajov, ktoré uskutočňujú členské štáty podľa tejto smernice, sa vzťahuje smernica Európskeho parlamentu a Rady 95/46/ES z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov <sup>(1)</sup>.
- (53) Táto smernica sa nevzťahuje na konania medzi členskými štátmi, ktoré upravuje nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov <sup>(2)</sup>.
- (54) Táto smernica by sa mala vzťahovať na žiadateľov, na ktorých sa vzťahuje nariadenie (EÚ) č. 604/2013, a to popri ňom a bez toho, aby boli dotknuté jeho ustanovenia.
- (55) Vykonávanie tejto smernice by sa malo hodnotiť v pravidelných intervaloch.
- (56) Keďže cieľ tejto smernice, a to stanoviť spoločné konania o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany, nie je možné uspokojivo dosiahnuť na úrovni jednotlivých členských štátov, ale z dôvodov rozsahu a účinkov tejto smernice ho možno lepšie dosiahnuť na úrovni Únie, môže Únia prijať opatrenia v súlade so zásadou subsidiarity podľa článku 5 Zmluvy o Európskej únii (ďalej len „Zmluva o EÚ“). V súlade so zásadou proporcionality podľa uvedeného článku táto smernica neprekračuje rámec nevyhnutný na dosiahnutie tohto cieľa.
- (57) V súlade so spoločným politickým vyhlásením členských štátov a Komisie z 28. septembra 2011 o vysvetľujúcich dokumentoch <sup>(3)</sup> sa členské štáty zaviazali, že v odôvodnených prípadoch k svojim oznámeniam o transpozíčných opatreniach pripoja jeden alebo viacero dokumentov vysvetľujúcich vzťah medzi prvkami smernice a zodpovedajúcimi časťami vnútroštátnych transpozíčných nástrojov. V súvislosti s touto smernicou sa zákonodarcovia domnieva, že zasielanie takýchto dokumentov je odôvodnené.
- (58) V súlade s článkami 1 a 2 a článkom 4a ods. 1 Protokolu č. 21 o postavení Spojeného kráľovstva a Írska s ohľadom na priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, ktorý je pripojený k Zmluve o EÚ a k ZFEÚ, a bez toho, aby bol dotknutý článok 4 uvedeného protokolu, sa Spojené kráľovstvo a Írsko nezúčastňujú na prijatí tejto smernice a nie sú ňou viazané ani nepodliehajú jej uplatňovaniu.
- (59) V súlade s článkami 1 a 2 Protokolu č. 22 o postavení Dánska, ktorý je pripojený k Zmluve o EÚ a k ZFEÚ, sa Dánsko nezúčastňuje na prijatí tejto smernice, nie je ňou viazané ani nepodlieha jej uplatňovaniu.
- (60) Táto smernica rešpektuje základné práva a dodržiava zásady uznané chartou. Táto smernica sa najmä snaží zabezpečiť úplné rešpektovanie ľudskej dôstojnosti a podporovať uplatňovanie článkov 1, 4, 18, 19, 21, 23, 24 a 47 charty a musí sa zodpovedajúcim spôsobom vykonávať.
- (61) Povinnosť transponovať túto smernicu do vnútroštátneho práva by sa mala obmedziť na tie ustanovenia, ktoré predstavujú podstatnú zmenu v porovnaní so smernicou 2005/85/ES. Povinnosť transponovať ustanovenia, ktoré sa nezmenili, vyplýva z uvedenej smernice.
- (62) Táto smernica by sa mala uplatňovať bez toho, aby boli dotknuté záväzky členských štátov týkajúce sa lehoty na transpozíciu smernice 2005/85/ES stanovenej v prílohe II časti B do vnútroštátneho práva,

PRIJALI TÚTO SMERNICU:

## KAPITOLA I

### VŠEOBECNÉ USTANOVENIA

#### Článok 1

##### Účel

Účelom tejto smernice je stanoviť spoločné konania o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany podľa smernice 2011/95/EÚ.

#### Článok 2

##### Vymedzenia pojmov

Na účely tejto smernice:

- a) „Ženevský dohovor“ znamená dohovor z 28. júla 1951 o právnom postavení utečencov, zmenený Newyorským protokolom z 31. januára 1967;

<sup>(1)</sup> Ú. v. ES L 281, 23.11.1995, s. 31.

<sup>(2)</sup> Pozri stranu 31 tohto úradného vestníka.

<sup>(3)</sup> Ú. v. EÚ C 369, 17.12.2011, s. 14.

- b) „žiadosť o medzinárodnú ochranu“ alebo „žiadosť“ znamená žiadosť o ochranu od členského štátu podanú štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti, o ktorých je možné predpokladať, že žiadajú o priznanie postavenia utečenca alebo postavenia osoby s doplnkovou ochranou, a ktorí výslovne nežiadajú o iný druh ochrany mimo rozsahu pôsobnosti smernice 2011/95/EÚ, o ktorú je možné požiadať samostatne;
- c) „žiadateľ“ znamená štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osobu bez štátnej príslušnosti, ktorí podali žiadosť o medzinárodnú ochranu, v súvislosti s ktorou ešte nebolo prijaté konečné rozhodnutie;
- d) „žiadateľ, ktorý potrebuje osobitné procesné záruky“ znamená žiadateľa, ktorého spôsobilosť užívať práva a plniť povinnosti stanovené v tejto smernici je v dôsledku okolností jeho konkrétneho prípadu obmedzená;
- e) „konečné rozhodnutie“ znamená rozhodnutie o tom, či sa štátnemu príslušníkovi tretej krajiny alebo osobe bez štátnej príslušnosti prizná postavenie utečenca alebo postavenie osoby s doplnkovou ochranou na základe smernice 2011/95/EÚ a ktoré už nepodlieha opravnému prostriedku v rámci kapitoly V tejto smernice bez ohľadu na to, či má tento opravný prostriedok účinok, ktorý umožňuje žiadateľom zostať v dotknutých členských štátoch až dovtedy, kým nebude známy jeho výsledok;
- f) „rozhodujúci orgán“ znamená akýkoľvek kvázi súdny alebo správny orgán v členskom štáte zodpovedný za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu s právomocou prijímať rozhodnutia v prvom stupni o takýchto prípadoch;
- g) „utečenec“ znamená štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osobu bez štátnej príslušnosti, ktorí spĺňajú podmienky článku 2 písm. d) smernice 2011/95/EÚ;
- h) „osoba oprávnená na doplnkovú ochranu“ znamená štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osobu bez štátnej príslušnosti, ktorí spĺňajú požiadavky článku 2 písm. f) smernice 2011/95/EÚ;
- i) „medzinárodná ochrana“ znamená postavenie utečenca a postavenie osoby s doplnkovou ochranou, ako sú vymedzené v písmenách j) a k);
- j) „postavenie utečenca“ znamená uznanie štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osoby bez štátnej príslušnosti členským štátom za utečenca;
- k) „postavenie osoby s doplnkovou ochranou“ znamená uznanie štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osoby bez štátnej príslušnosti členským štátom za osobu oprávnenú na doplnkovú ochranu;
- l) „maloletá osoba“ znamená osobu mladšiu ako 18 rokov, ktorá je štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti;
- m) „maloletá osoba bez sprievodu“ znamená maloletú osobu bez sprievodu, ako je vymedzená v článku 2 písm. l) smernice 2011/95/EÚ;
- n) „zástupca“ znamená osobu alebo organizáciu, ktorá bola príslušným orgánom ustanovená, aby pomáhala maloletej osobe bez sprievodu a zastupovala ju v konaniach stanovených v tejto smernici s cieľom zabezpečiť najlepšie záujmy dieťaťa, a v prípade potreby robiť za maloletú osobu právne úkony. Ak je za zástupcu ustanovená organizácia, táto určí osobu zodpovednú za vykonávanie úloh zástupcu vo vzťahu k maloletej osobe bez sprievodu v súlade s touto smernicou;
- o) „odňatie medzinárodnej ochrany“ znamená rozhodnutie príslušného orgánu zrušiť, ukončiť alebo odmietnuť obnovenie postavenia utečenca alebo postavenia osoby s doplnkovou ochranou osobe v súlade so smernicou 2011/95/EÚ;
- p) „zostať v členskom štáte“ znamená zostať na území členského štátu, v ktorom sa podala žiadosť o medzinárodnú ochranu alebo v ktorom sa táto žiadosť posudzuje, vrátane hraníc alebo tranzitných priestorov;
- q) „následná žiadosť“ znamená ďalšiu žiadosť o medzinárodnú ochranu podanú po prijatí konečného rozhodnutia o predchádzajúcej žiadosti, a to vrátane prípadov, keď žiadateľ svoju žiadosť výslovne vzal späť a prípadov, keď rozhodujúci orgán po konkludentnom späťvzatí žiadosti túto žiadosť zamietol v súlade s článkom 28 ods. 1

### Článok 3

#### Rozsah pôsobnosti

1. Táto smernica sa uplatňuje na všetky žiadosti o medzinárodnú ochranu podané na území členských štátov vrátane hraníc, teritoriálnych vôd a tranzitných priestorov, a na odňatie medzinárodnej ochrany.
2. Táto smernica sa neuplatňuje na žiadosti o diplomatický alebo územný azyl predložené zastupiteľstvám členských štátov.
3. Členské štáty môžu rozhodnúť uplatňovať túto smernicu v konaniach pri rozhodovaní o žiadostiach o akýkoľvek druh ochrany, ktorá nepatrí do rozsahu pôsobnosti smernice 2011/95/EÚ.

## Článok 4

**Zodpovedné orgány**

1. Členské štáty určia pre všetky konania rozhodujúci orgán, ktorý bude zodpovedný za náležité posúdenie žiadostí v súlade s touto smernicou. Členské štáty zabezpečia, aby mal tento orgán k dispozícii primerané prostriedky vrátane dostatočného počtu spôsobilých pracovníkov na vykonávanie svojich úloh v súlade s touto smernicou.

2. Členské štáty môžu stanoviť, že iný orgán, než orgán uvedený v odseku 1, je zodpovedný za:

a) konanie v prípadoch podľa nariadenia (EÚ) č. 604/2013 a

b) udelenie alebo zamietnutie povolenia vstupu v rámci konania stanoveného v článku 43 podľa podmienok stanovených v uvedenom článku a na základe odôvodneného stanoviska rozhodujúceho orgánu.

3. Členské štáty zabezpečia, aby pracovníci rozhodujúceho orgánu uvedení v odseku 1 boli riadne vyškolení. Na tento účel členské štáty poskytujú príslušnú odbornú prípravu, ktorá zahŕňa prvky uvedené v článku 6 ods. 4 písm. a) až e) nariadenia (EÚ) č. 439/2010. Členské štáty takisto zohľadňujú príslušnú odbornú prípravu, ktorú zabezpečuje a rozvíja Európsky podporný úrad pre azyl (ďalej len „EASO“). Osoby, ktoré vedú pohovory so žiadateľmi podľa tejto smernice, musia mať tiež všeobecné znalosti o problémoch, ktoré by mohli mať negatívny vplyv na spôsobilosť žiadateľa zúčastniť sa na pohovore, ako napríklad známky toho, že žiadateľ mohol byť v minulosti mučený.

4. Členské štáty zabezpečia, aby v prípade, že bol podľa odseku 2 určený orgán, mali pracovníci tohto orgánu primerané vedomosti alebo aby absolvovali potrebnú odbornú prípravu, aby mohli pri vykonávaní tejto smernice plniť svoje povinnosti.

5. Žiadosti o medzinárodnú ochranu podané v členskom štáte orgánom iného členského štátu, ktoré v tomto členskom štáte vykonávajú hraničné alebo imigračné kontroly, vybavuje členský štát, na území ktorého bola žiadosť podaná.

## Článok 5

**Priaznivejšie ustanovenia**

Členské štáty môžu zaviesť alebo si ponechať priaznivejšie normy pre konania o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany, ak sú tieto normy zlučiteľné s touto smernicou.

## KAPITOLA II

**ZÁKLADNÉ ZÁSADY A ZÁRUKY**

## Článok 6

**Prístup ku konaniu**

1. Ak osoba podá žiadosť o medzinárodnú ochranu orgánu, ktorý je podľa vnútroštátneho práva príslušný pre registrovanie takýchto žiadostí, registrácia sa uskutoční najneskôr do troch pracovných dní od podania žiadosti.

Ak sa žiadosť o medzinárodnú ochranu podá iným orgánom, ktorým by takéto žiadosti mohli byť adresované, ale ktoré podľa vnútroštátneho práva nie sú príslušné pre ich registráciu, členské štáty zabezpečia, aby sa registrácia uskutočnila najneskôr do šiestich pracovných dní od podania žiadosti.

Členské štáty zabezpečia, aby tieto iné orgány, ktorým by žiadosti o medzinárodnú ochranu mohli byť adresované, napríklad polícia, pohraničná stráž, imigračné úrady a pracovníci zariadení určených na zaistenie, mali príslušné informácie a aby ich pracovníci absolvovali odbornú prípravu na potrebnej úrovni primeranej ich úlohám a povinnostiam a dostali pokyny informovať žiadateľov o tom, kde a ako možno podať žiadosť o medzinárodnú ochranu.

2. Členské štáty zabezpečia, aby osoba, ktorá požiadala o medzinárodnú ochranu, mala skutočnú možnosť podať žiadosť čo najskôr. Ak žiadateľ nepodá svoju žiadosť, členské štáty môžu zodpovedajúcim spôsobom uplatniť článok 28.

3. Bez toho, aby bol dotknutý odsek 2, členské štáty môžu požadovať, aby sa žiadosti o medzinárodnú ochranu podávali osobne a/alebo na určenom mieste.

4. Bez ohľadu na odsek 3, žiadosť o medzinárodnú ochranu sa považuje za podanú predložením tlačiva žiadateľom, alebo, ak tak vyžaduje vnútroštátne právo, okamihom, keď príslušné orgány dotknutého členského štátu dostanú úradnú správu.

5. Ak je v dôsledku súčasného podania žiadostí o medzinárodnú ochranu veľkým počtom štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátnej príslušnosti veľmi ťažké v praxi dodržať lehotu stanovenú v odseku 1, členské štáty môžu stanoviť predĺženie tejto lehoty na 10 pracovných dní.

## Článok 7

**Žiadosti podané v mene závislých alebo maloletých osôb**

1. Členské štáty zabezpečia, aby každá dospelá osoba spôsobilá na právne úkony mala právo podať vo svojom vlastnom mene žiadosť o medzinárodnú ochranu.

2. Členské štáty môžu ustanoviť, že žiadateľ môže podať žiadosť v mene osôb, ktoré sú na ňom závislé. V takom prípade členské štáty zabezpečia súhlas dospelých závislých osôb so žiadosťou podanou v ich mene, pričom ak tento súhlas odmietnu, budú mať príležitosť podať žiadosť vo svojom vlastnom mene.

Súhlas sa vyžaduje v čase podania žiadosti alebo najneskôr pri osobnom pohovore s touto dospelou závislou osobou. Pred vyžiadaním súhlasu je každá dospelá závislá osoba osobitne informovaná o príslušných procesných dôsledkoch podania žiadosti v jej mene a o jej práve podať samostatnú žiadosť o medzinárodnú ochranu.

3. Členské štáty zabezpečia, aby mala maloletá osoba právo podať žiadosť o medzinárodnú ochranu buď vo svojom vlastnom mene, pokiaľ je spôsobilá vykonávať právne úkony v rámci konaní v súlade s právom dotknutého členského štátu, alebo prostredníctvom svojich rodičov alebo iných dospelých rodinných príslušníkov, alebo dospelých osôb, ktoré sú za ňu zodpovedné, či už podľa zákona alebo praxe dotknutého členského štátu, alebo prostredníctvom zástupcu.

4. Členské štáty zabezpečia, aby príslušné orgány uvedené v článku 10 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území<sup>(1)</sup>, mali právo podať žiadosť o medzinárodnú ochranu v mene maloletej osoby bez sprievodu, ak sa tieto orgány na základe individuálneho posúdenia jej osobnej situácie domnievajú, že maloletá osoba môže potrebovať ochranu podľa smernice 2011/95/EÚ.

5. Členské štáty môžu vo vnútroštátnych právnych predpisoch určiť:

- a) v ktorých prípadoch smie maloletá osoba podať žiadosť vo svojom vlastnom mene;
- b) v ktorých prípadoch je potrebné, aby žiadosť maloletej osoby bez sprievodu podal zástupca, ako je stanovené v článku 25 ods. 1 písm. a);
- c) v ktorých prípadoch sa podanie žiadosti o medzinárodnú ochranu považuje aj za podanie žiadosti o medzinárodnú ochranu za každú nezosobášenú maloletú osobu.

## Článok 8

### Poskytovanie informácií a poradenstvo v zariadeniach určených na zaistenie a na hraničných priechodoch

1. Ak okolnosti naznačujú, že štátni príslušníci tretích krajín alebo osoby bez štátnej príslušnosti, ktorí sú zadržívaní alebo ktoré sú zadržívané v zariadeniach určených na zaistenie, alebo prítomní alebo prítomné na hraničných priechodoch vrátane tranzitných priestorov na vonkajších hraniciach, by mohli chcieť podať žiadosť o medzinárodnú ochranu, členské štáty im poskytnú informácie o takejto možnosti. Členské štáty v týchto zariadeniach určených na zaistenie a hraničných priechodoch zabezpečia tlmočenie v rozsahu, ktorý je potrebný na uľahčenie prístupu ku konaniu o azyle.

2. Členské štáty zabezpečia, aby organizácie a osoby poskytujúce žiadateľom poradenstvo a konzultácie mali účinný prístup k žiadateľom nachádzajúcim sa na hraničných priechodoch vrátane tranzitných priestorov na vonkajších hraniciach. Členské štáty môžu stanoviť pravidlá upravujúce prítomnosť týchto organizácií a osôb na uvedených hraničných priechodoch, a najmä stanoviť, že prístup je podmienený dohodou s príslušnými orgánmi členských štátov. Tento prístup možno obmedziť, len ak je to na základe vnútroštátneho práva objektívne nevyhnutné z dôvodov bezpečnosti, verejného poriadku alebo správy dotknutých hraničných priechodov, pokiaľ sa tým tento prístup výrazne neobmedzí alebo neznemožní.

## Článok 9

### Právo zostať v členskom štáte počas posudzovania žiadosti

1. Žiadateľom musí byť umožnené zostať v členskom štáte výlučne na účely konania dovtedy, kým rozhodujúci orgán neprijme rozhodnutie v súlade s konaním na prvom stupni stanoveným v kapitole III. Uvedené právo zostať na danom území nezakladá nárok na povolenie na pobyt.

2. Členské štáty môžu urobiť výnimku len v prípade, ak osoba podá následnú žiadosť podľa článku 41, alebo ak príslušnú osobu podľa situácie odovzdajú alebo vydajú buď inému členskému štátu, ako sú povinné na základe európskeho zatykacieho rozkazu<sup>(2)</sup> alebo inak, alebo tretej krajine alebo medzinárodným trestným súdom.

3. Členský štát môže vydať žiadateľa do tretej krajiny podľa odseku 2 len vtedy, keď sú príslušné orgány presvedčené, že výsledkom rozhodnutia o vydaní nebude priame alebo nepriame vyhostenie alebo vrátenie v rozpore so záväzkami tohto členského štátu podľa medzinárodného práva a práva Únie.

<sup>(1)</sup> Ú. v. EÚ L 348, 24.12.2008, s. 98.

<sup>(2)</sup> Rámcové rozhodnutie Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (Ú. v. ES L 190, 18.7.2002, s. 1).

## Článok 10

**Požiadavky na posúdenie žiadostí**

1. Členské štáty zabezpečia, aby sa žiadosť o medzinárodnú ochranu nezamietla ani nevyhlásila z posúdenia výlučne z toho dôvodu, že sa nepodala v najskoršom možnom termíne.

2. Pri posudzovaní žiadostí o medzinárodnú ochranu rozhodujúci orgán najprv určí, či žiadatelia spĺňajú podmienky na priznanie postavenia utečenca, a ak tomu tak nie je, určí, či sú žiadatelia oprávnení na doplnkovú ochranu.

3. Členské štáty zabezpečia, aby rozhodujúci orgán prijal rozhodnutie o žiadosti o medzinárodnú ochranu po primeranom posúdení. Na tento účel členské štáty zabezpečia:

- a) aby sa žiadosti posudzovali a rozhodnutia prijímali individuálne, objektívne a nestranne;
- b) aby sa získavali presné a aktuálne informácie z rôznych zdrojov, ako sú EASO a UNHCR a relevantné medzinárodné organizácie pre ľudské práva, týkajúce sa všeobecnej situácie panujúcej v krajinách pôvodu žiadateľov a v prípade potreby aj v krajinách, cez ktoré prechádzali, a aby sa takéto informácie sprístupnili pracovníkom zodpovedným za posudzovanie žiadostí a prijímanie rozhodnutí;
- c) aby pracovníci posudzujúci žiadosti a prijímajúci rozhodnutia mali vedomosti o príslušných normách uplatniteľných v oblasti azylového a utečeneckého práva;
- d) aby pracovníci posudzujúci žiadosti a prijímajúci rozhodnutia mali v prípade potreby možnosť poradiť sa s odborníkmi o osobitných otázkach, ako sú otázky týkajúce sa zdravia, kultúrne otázky, otázky náboženstva, problematika detí alebo otázky rodovej rovnosti.

4. Orgány uvedené v kapitole V majú prostredníctvom rozhodujúceho orgánu alebo prostredníctvom žiadateľa alebo inak prístup ku všeobecným informáciám uvedeným v odseku 3 písm. b) potrebným na plnenie svojich úloh.

5. Členské štáty stanovia pravidlá o preklade dokumentov potrebných na posúdenie žiadosti.

## Článok 11

**Požiadavky na rozhodnutie rozhodujúceho orgánu**

1. Členské štáty zabezpečia, aby sa rozhodnutia o žiadostiach o medzinárodnú ochranu vydávali písomne.

2. Členské štáty tiež zabezpečia, aby sa v prípade zamietnutia žiadosti, pokiaľ ide o postavenie utečenca a/alebo postavenie osoby s doplnkovou ochranou, v rozhodnutí písomne uviedli skutkové a právne dôvody a informácie o tom, ako možno napadnúť zamietavé rozhodnutie.

Členské štáty nie sú povinné písomne poskytnúť informácie o tom, ako napadnúť zamietavé rozhodnutie, pokiaľ boli žiadateľovi poskytnuté takéto informácie už v skoršom štádiu buď písomne, alebo elektronickými prostriedkami dostupnými žiadateľovi.

3. Na účely článku 7 ods. 2, a kedykoľvek sa žiadosť opiera o tie isté dôvody, môže členský štát prijať jedno rozhodnutie týkajúce sa všetkých závislých osôb, pokiaľ to nevedie k sprístupneniu informácií o osobitnej situácii žiadateľa, ktoré by mohlo ohroziť jeho záujmy, a to najmä v prípadoch prenasledovania z dôvodu rodového aspektu, sexuálnej orientácie, rodovej identity a/alebo veku. V takých prípadoch sa vydá samostatné rozhodnutie vo vzťahu k dotknutej osobe.

## Článok 12

**Záruky pre žiadateľov**

1. Pokiaľ ide o konania stanovené v kapitole III, členské štáty zabezpečia, aby všetci žiadatelia mali tieto záruky:

- a) sú informovaní v jazyku, ktorému rozumejú alebo o ktorom sa odôvodnene predpokladá, že mu rozumejú, o konaní, ktoré bude nasledovať, o ich právach a povinnostiach počas tohto konania a o možných dôsledkoch neplnenia ich povinností a nespôupráce s orgánmi. Musia byť informovaní o časovom rámci, o prostriedkoch, ktoré majú k dispozícii na splnenie povinností predložiť údaje uvedené v článku 4 smernice 2011/95/EÚ, ako aj o dôsledkoch výslovného alebo konkludentného späťvzatia žiadosti. Uvedené informácie sa poskytujú včas, aby si mohli uplatniť práva, ktoré im zaručuje táto smernica, a aby mohli splniť povinnosti opísané v článku 13;
- b) vždy, keď je to potrebné, im musia byť poskytnuté služby tlmočníka, aby mohli predložiť svoj prípad príslušným orgánom. Členské štáty považujú za potrebné poskytnúť tieto služby prinajmenšom vtedy, keď sa má uskutočniť pohovor so žiadateľom, ako je uvedené v článkoch 14 až 17 a článku 34, a bez týchto služieb nie je možné zabezpečiť primeranú komunikáciu. V takomto prípade a v iných prípadoch, keď príslušné orgány predvolávajú žiadateľa, sa tieto služby budú platiť z verejných finančných prostriedkov;
- c) nesmie sa im odmietnuť príležitosť komunikovať s UNHCR alebo s akoukoľvek inou organizáciou poskytujúcou právne poradenstvo alebo iné konzultácie žiadateľom v súlade s právom dotknutého členského štátu;

d) žiadatelia a prípadne ich právni zástupcovia alebo iní poradcovia v súlade s článkom 23 ods. 1 musia mať prístup k informáciám uvedeným v článku 10 ods. 3 písm. b) a k informáciám poskytnutým odborníkmi podľa článku 10 ods. 3 písm. d), ak rozhodujúci orgán tieto informácie zohľadnil pri prijímaní rozhodnutia o ich žiadosti;

e) v primeranom čase je im oznámené rozhodnutie rozhodujúceho orgánu o ich žiadosti. Ak žiadateľa právne zastupuje právny zástupca alebo iný poradca, členský štát sa môže rozhodnúť, že oznámi rozhodnutie tomuto zástupcovi či poradcovi namiesto žiadateľovi;

f) sú informovaní o rozhodnutí rozhodujúceho orgánu v jazyku, ktorému rozumejú alebo o ktorom sa odôvodnene predpokladá, že mu rozumejú, ak im nepomáha ani ich nezastupuje právny zástupca alebo iný poradca. Súčasťou poskytnutej informácie bude informácia o tom, ako napadnúť zamietavé rozhodnutie podľa ustanovení článku 11 ods. 2.

2. Pokiaľ ide o konania stanovené v kapitole V, členské štáty zabezpečia, aby všetci žiadatelia mali záruky, ktoré sú rovnocenné zárukám uvedeným v odseku 1 písm. b) až e).

#### Článok 13

##### Povinnosti žiadateľov

1. Členské štáty uložia žiadateľom povinnosť spolupracovať s príslušnými orgánmi na účely stanovenia ich totožnosti a iných údajov uvedených v článku 4 ods. 2 smernice 2011/95/EÚ. Členské štáty môžu žiadateľom uložiť ďalšie povinnosti týkajúce sa spolupráce s príslušnými orgánmi, pokiaľ sú také povinnosti potrebné na spracovanie žiadosti.

2. Členské štáty môžu stanoviť najmä, že:

a) žiadatelia sa musia hlásiť príslušným orgánom alebo sa pred ne osobne dostaviť, buď bezodkladne alebo v určený čas;

b) žiadatelia sú povinní predložiť dokumenty, ktoré vlastnia a ktoré súvisia s posúdením žiadosti, ako napríklad svoj pas;

c) žiadatelia sú povinní čo najskôr informovať príslušné orgány o svojom súčasnom mieste pobytu alebo adrese a o ich zmene. Členské štáty môžu stanoviť, že žiadateľ je povinný prijať akékoľvek oznámenie na poslednom mieste pobytu alebo na poslednej adrese, ktorú uviedol;

d) príslušné orgány môžu prehľadať žiadateľa i veci, ktoré má so sebou. Bez toho, aby bola dotknutá prehliadka z dôvodu bezpečnosti, osobnú prehliadku žiadateľa podľa tejto smernice vykonáva osoba rovnakého pohlavia a v plnej miere sa pri nej dodržia zásady ľudskej dôstojnosti a fyzickej a psychickej integrity;

e) príslušné orgány môžu žiadateľa odфотографovať a

f) príslušné orgány môžu zaznamenať ústne výpovede žiadateľa za predpokladu, že bol o tom vopred informovaný.

#### Článok 14

##### Osobný pohovor

1. Skôr než rozhodujúci orgán prijme rozhodnutie, žiadateľ dostane príležitosť na osobný pohovor o jeho žiadosti o medzinárodnú ochranu s osobou, ktorá je podľa vnútroštátneho práva príslušná uskutočňovať takéto pohovory. Osobné pohovory týkajúce sa vecnej stránky žiadosti o medzinárodnú ochranu vykonávajú pracovníci rozhodujúceho orgánu. Týmto pododsekom nie je dotknutý článok 42 ods. 2 písm. b).

Ak súčasne podané žiadosti o medzinárodnú ochranu veľkého počtu štátnych príslušníkov tretích krajín alebo osôb bez štátnej príslušnosti prakticky znemožnia, aby rozhodujúci orgán včas uskutočnil pohovory týkajúce sa vecnej stránky každej žiadosti, členské štáty môžu stanoviť, že sa do uskutočnenia týchto pohovorov dočasne zapoja pracovníci iného orgánu. V takých prípadoch sa pracovníkom takéhoto iného orgánu vopred poskytne príslušná odborná príprava, ktorá zahŕňa prvky uvedené v článku 6 ods. 4 písm. a) až e) nariadenia (EÚ) č. 439/2010. Osoby, ktoré vedú osobné pohovory so žiadateľmi podľa tejto smernice, musia mať všeobecné znalosti o problémoch, ktoré by mohli mať nepriaznivý vplyv na spôsobilosť žiadateľa zúčastniť sa na pohovore, ako napríklad známky toho, že žiadateľ mohol byť v minulosti mučený.

V prípade, keď osoba podala žiadosť o medzinárodnú ochranu v mene osôb, ktoré sú na nej závislé, musí sa každej dospeljej závislej osobe poskytnúť príležitosť na osobný pohovor.

Členské štáty môžu vo vnútroštátnych právnych predpisoch určiť, v ktorých prípadoch sa maloletej osobe poskytne príležitosť na osobný pohovor.

2. Osobný pohovor týkajúci sa vecnej stránky žiadosti sa nemusí uskutočniť, ak:

- a) rozhodujúci orgán môže prijať kladné rozhodnutie, pokiaľ ide o priznanie postavenia utečenca, na základe dôkazov, ktoré sú k dispozícii, alebo
- b) je rozhodujúci orgán toho názoru, že žiadateľ nie je na pohovor pripravený alebo ho nie je schopný absolvovať v dôsledku pretrvávajúcich okolností, na ktoré nemá žiadateľ vplyv. V prípade pochybností sa rozhodujúci orgán poradí so zdravotníkom s cieľom určiť, či stav spôsobujúci, že žiadateľ nie je na pohovor pripravený alebo ho nie je schopný absolvovať, je dočasný alebo trvalý.

Ak sa osobný pohovor neuskutoční podľa písmena b), alebo, kde to prichádza do úvahy, sa neuskutoční so závislou osobou, je potrebné vyvinúť primerané úsilie, aby sa tomuto žiadateľovi alebo tejto závislej osobe umožnilo predložiť ďalšie informácie.

3. Neuskutočnenie osobného pohovoru podľa tohto článku nebráni rozhodujúcemu orgánu prijať rozhodnutie o žiadosti o medzinárodnú ochranu.

4. Neuskutočnenie osobného pohovoru podľa odseku 2 písm. b) nemá nepriaznivý vplyv na rozhodnutie rozhodujúceho orgánu.

5. Bez ohľadu na článok 28 ods. 1 môže členský štát pri rozhodovaní o žiadosti o medzinárodnú ochranu vziať do úvahy skutočnosť, že žiadateľ sa bez vážnych dôvodov nedostavil na osobný pohovor.

#### Článok 15

##### Požiadavky na osobný pohovor

1. Osobný pohovor sa za normálnych okolností uskutoční bez prítomnosti rodinných príslušníkov, pokiaľ rozhodujúci orgán nepovažuje prítomnosť ostatných rodinných príslušníkov za potrebnú kvôli náležitému posúdeniu.
2. Osobný pohovor sa uskutoční za takých podmienok, aby bola zabezpečená primeraná dôvernosť informácií.
3. Členské štáty prijímajú primerané kroky na zabezpečenie toho, aby sa osobné pohovory uskutočňovali za takých podmienok, ktoré umožňujú žiadateľom predložiť dôvody svojej žiadosti vyčerpávajúcim spôsobom. Na tento účel členské štáty zabezpečia, aby:
  - a) osoba, ktorá vedie pohovor, bola spôsobilá brať do úvahy osobné a všeobecné okolnosti súvisiace so žiadosťou vrátane kultúrneho pôvodu žiadateľa, jeho rodového aspektu, sexuálnej orientácie, rodovej identity alebo zraniteľnosti;

- b) vždy, keď je to možné, pohovor so žiadateľom viedla osoba rovnakého pohlavia, ak o to žiadateľ požiada, pokiaľ rozhodujúci orgán nemá dôvod sa domnievať, že takáto žiadosť sa zakladá na dôvodoch, ktoré nesúvisia s ťažkosťami žiadateľa pri predkladaní dôvodov svojej žiadosti vyčerpávajúcim spôsobom;
- c) bol vybraný tlmočník, ktorý je schopný zabezpečiť primeranú komunikáciu medzi žiadateľom a osobou, ktorá vedie pohovor. Komunikácia prebieha v jazyku, ktorému dáva prednosť žiadateľ, ak neexistuje iný jazyk, ktorému žiadateľ rozumie a v ktorom je schopný jasne komunikovať. Vždy, keď je to možné, členské štáty zabezpečia tlmočníka rovnakého pohlavia, ak o to žiadateľ požiada, pokiaľ rozhodujúci orgán nemá dôvod sa domnievať, že takáto žiadosť sa zakladá na dôvodoch, ktoré nesúvisia s ťažkosťami žiadateľa pri predkladaní dôvodov svojej žiadosti vyčerpávajúcim spôsobom;
- d) osoba, ktorá vedie pohovor týkajúci sa vecnej stránky žiadosti o medzinárodnú ochranu, nemala oblečenú vojenskú uniformu alebo policajnú uniformu;
- e) pohovory s maloletými osobami sa viedli formou prispôbenou deťom.

4. Členské štáty môžu stanoviť pravidlá o prítomnosti tretích osôb na osobnom pohovore.

#### Článok 16

##### Obsah osobného pohovoru

Pri vedení osobného pohovoru týkajúceho sa vecnej stránky žiadosti o medzinárodnú ochranu rozhodujúci orgán zabezpečí, aby mal žiadateľ primeranú príležitosť predložiť v čo najúplnejšej forme údaje potrebné na zdôvodnenie žiadosti v súlade s článkom 4 smernice 2011/95/EÚ. To zahŕňa aj príležitosť podať vysvetlenie týkajúce sa údajov, ktoré môžu chýbať, a/alebo akýchkoľvek nezrovnalostí či rozporov vo vyhláseniach žiadateľa.

#### Článok 17

##### Správa z osobných pohovorov a ich záznam

1. Členské štáty zabezpečia, aby sa z každého osobného pohovoru vyhotovila buď podrobná a vecná správa obsahujúca všetky podstatné údaje alebo prepis.
2. Členské štáty môžu stanoviť, že sa z osobného pohovoru vyhotoví zvukový alebo audiovizuálny záznam. V prípade, že sa takýto záznam vyhotovuje, členské štáty zabezpečia, aby bol záznam alebo prepis osobného pohovoru dostupný spolu so žiadateľovým spisom.

3. Členské štáty zabezpečia, aby mal žiadateľ na konci osobného pohovoru alebo v stanovenej lehote predtým, než rozhodujúci orgán prijme rozhodnutie, príležitosť ústne a/alebo písomne sa vyjadriť a/alebo poskytnúť vysvetlenie k akýmkoľvek chybám v preklade alebo prípadom nesprávneho pochopenia, ktoré sa nachádzajú v správe alebo prepise. Na tento účel členské štáty zabezpečia, aby bol žiadateľ v plnej miere informovaný o obsahu správy alebo podstatných údajoch z prepisu, v prípade potreby za pomoci tlmočníka. Členské štáty potom žiadateľa požiadajú, aby potvrdil, že obsah správy alebo prepis presne zodpovedá pohovoru.

V prípade, že bol osobný pohovor zaznamenaný v súlade s odsekom 2 a záznam je prípustný ako dôkaz v konaní o oprávnom prostriedku uvedenom v kapitole V, členské štáty nemusia žiadať, aby žiadateľ potvrdil, že obsah správy alebo prepis presne zodpovedajú pohovoru. Bez toho, aby bol dotknutý článok 16, ak členské štáty stanovujú vyhotovenie prepisu aj záznamu osobného pohovoru, členské štáty nemusia žiadateľovi umožniť vyjadriť sa a/alebo poskytnúť vysvetlenie k prepisu.

4. Ak žiadateľ odmietne potvrdiť, že obsah správy alebo prepis presne zodpovedá osobnému pohovoru, dôvody jeho odmietnutia sa zaznamenajú v žiadateľovom spise.

Toto odmietnutie nebráni rozhodujúcemu orgánu prijať rozhodnutie o žiadosti.

5. Do prijatia rozhodnutia rozhodujúcim orgánom musia mať žiadatelia a ich právni zástupcovia alebo iní poradcovia v zmysle článku 23 prístup k správe alebo prepisu a prípadne k záznamu.

Ak členské štáty stanovujú, že sa vyhotovuje z osobného pohovoru prepis aj záznam, nemusia členské štáty poskytnúť prístup k záznamu v konaní na prvom stupni uvedenom v kapitole III. V takom prípade však poskytnú prístup k záznamu v konaní o oprávnom prostriedku uvedenom v kapitole V.

Bez toho, aby bol dotknutý odsek 3 tohto článku, ak sa žiadosť posudzuje podľa článku 31 ods. 8, môžu členské štáty stanoviť, že prístup k správe alebo prepisu, prípadne záznamu sa udelí v čase prijatia rozhodnutia.

#### Článok 18

##### Lekárska prehliadka

1. Ak to rozhodujúci orgán považuje za potrebné na posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu v súlade s článkom 4

smernice 2011/95/EÚ, členský štát pod podmienkou súhlasu žiadateľa zabezpečí jeho lekársku prehliadku ohľadom príznakov prenasledovania alebo vážneho bezprávia v minulosti. Alternatívne môžu členské štáty stanoviť, že takúto lekársku prehliadku si zabezpečí žiadateľ.

Lekárske prehliadky uvedené v prvom pododseku vykonávajú kvalifikovaní zdravotníci a ich výsledok sa predkladá rozhodujúcemu orgánu bezodkladne. Členské štáty môžu určiť zdravotníkov, ktorí môžu vykonávať takéto lekárske prehliadky. Odmietnutie žiadateľa podrobiť sa takejto lekárskej prehliadke nebráni rozhodujúcemu orgánu prijať rozhodnutie o žiadosti o medzinárodnú ochranu.

Lekárske prehliadky vykonávané podľa tohto odseku sa uhrádzajú z verejných finančných prostriedkov.

2. Ak sa nevykoná lekárska prehliadka podľa odseku 1, členské štáty informujú žiadateľov, že si môžu z vlastného podnetu a na vlastné náklady zabezpečiť lekársku prehliadku ohľadom príznakov prenasledovania alebo vážneho bezprávia v minulosti.

3. Výsledky lekárskeho prehliadok uvedených v odsekoch 1 a 2 posúdi rozhodujúci orgán spolu s ostatnými údajmi žiadosti.

#### Článok 19

##### Bezplatné poskytovanie právnych a procesných informácií v konaniach na prvom stupni

1. Členské štáty v rámci konaní na prvom stupni uvedených v kapitole III zabezpečia, aby sa žiadateľom na požiadanie bezplatne poskytovali právne a procesné informácie zahŕňajúce aspoň informácie o konaní vzhľadom na konkrétnu situáciu žiadateľa. V prípade zamietavého rozhodnutia o žiadosti na prvom stupni poskytnú tiež členské štáty žiadateľom na požiadanie okrem informácií poskytovaných podľa článku 11 ods. 2 a článku 12 ods. 1 písm. f) aj informácie o dôvodoch takého rozhodnutia a poučenie o tom, ako ho možno napadnúť.

2. Bezplatné poskytovanie právnych a procesných informácií podlieha podmienkam stanoveným v článku 21.

## Článok 20

**Bezplatná právna pomoc a zastúpenie v konaniach o opravnom prostriedku**

1. Členské štáty na požiadanie zabezpečia bezplatnú právnu pomoc a zastúpenie v konaniach o opravnom prostriedku stanovených v kapitole V. Jej súčasťou je aspoň vypracovanie požadovaných procesných dokumentov a účasť na pojednávaní pred súdom prvého stupňa v mene žiadateľa.

2. Členské štáty môžu takisto poskytovať bezplatnú právnu pomoc a/alebo zastúpenie v konaniach na prvom stupni stanovených v kapitole III. V takých prípadoch sa článok 19 neuplatňuje.

3. Členské štáty môžu stanoviť, že bezplatná právna pomoc a zastúpenie sa neposkytnú, ak sa súd alebo iný príslušný orgán domnieva, že je nepravdepodobné, že žiadateľ bude mať v konaní o opravnom prostriedku úspech.

Ak o neposkytnutí bezplatnej právnej pomoci a zastúpenia podľa tohto odseku rozhodol iný orgán ako súd, členské štáty zabezpečia, aby žiadateľ mal právo na účinný opravný prostriedok pred súdom proti takémuto rozhodnutiu.

Pri uplatňovaní tohto odseku členské štáty zabezpečia, aby sa právna pomoc a zastúpenie svojvoľne neobmedzovali a aby sa neobmedzoval účinný prístup žiadateľa k spravodlivosti.

4. Bezplatná právna pomoc a zastúpenie podlieha podmienkam stanoveným v článku 21.

## Článok 21

**Podmienky bezplatného poskytovania právnych a procesných informácií a bezplatnej právnej pomoci a zastúpenia**

1. Členské štáty môžu stanoviť, že bezplatné právne a procesné informácie uvedené v článku 19 poskytujú mimo-vládne organizácie, pracovníci vládnych orgánov alebo špecializovaných štátnych služieb.

Bezplatnú právnu pomoc a zastúpenie uvedené v článku 20 poskytujú osoby, ktoré sú na to oprávnené podľa vnútroštátneho práva alebo ktorým to vnútroštátne právo povoľuje.

2. Členské štáty môžu stanoviť bezplatné poskytnutie právnych a procesných informácií uvedené v článku 19 a bezplatné poskytnutie právnej pomoci a zastúpenia uvedené v článku 20:

- a) len pre tých, ktorí nemajú dostatok prostriedkov a/alebo
- b) len prostredníctvom služieb poskytovaných právnymi zástupcami alebo inými poradcami osobitne určenými

vnútroštátnym právom na to, aby pomáhali žiadateľom a zastupovali ich.

Členské štáty môžu stanoviť, že bezplatná právna pomoc a zastúpenie uvedené v článku 20 sa poskytnú len na konania o opravnom prostriedku podľa kapitoly V pred súdom prvého stupňa, neposkytne sa však na žiadne ďalšie konania o opravnom prostriedku alebo preskúmania podľa vnútroštátneho práva vrátane opätovného prejednávania alebo preskúmania opravného prostriedku.

Členské štáty môžu tiež stanoviť, že bezplatná právna pomoc a zastúpenie uvedené v článku 20 sa neposkytne žiadateľom, ktorí sa už nezdržiavajú na ich území na základe uplatnenia článku 41 ods. 2 písm. c).

3. Členské štáty môžu stanoviť pravidlá o postupe pri podávaní a spracovaní žiadostí o bezplatné právne a procesné informácie podľa článku 19 a bezplatnú právnu pomoc a zastúpenie podľa článku 20.

4. Členské štáty môžu tiež:

a) zaviesť peňažné a/alebo časové obmedzenia poskytovania bezplatných právnych a procesných informácií uvedeného v článku 19 a poskytovania bezplatnej právnej pomoci a zastúpenia uvedeného v článku 20 za predpokladu, že tieto obmedzenia nebudú predstavovať svojvoľné obmedzenia prístupu k poskytnutiu právnych a procesných informácií a právnej pomoci a zastúpenia;

b) stanoviť, že pokiaľ ide o poplatky a iné náklady, nebude zaobchádzanie so žiadateľmi vo veciach týkajúcich sa právnej pomoci priaznivejšie ako všeobecne zavedené zaobchádzanie s vlastnými štátnymi príslušníkmi.

5. Členské štáty môžu požadovať preplatenie akýchkoľvek uhradených nákladov, a to v plnej výške alebo čiastočne, ak a keď sa finančná situácia žiadateľa výrazne zlepší, alebo ak sa rozhodnutie o úhrade takýchto nákladov prijalo na základe nepravdivých informácií, ktoré žiadateľ poskytol.

## Článok 22

**Právo na právnu pomoc a zastúpenie vo všetkých fázach konania**

1. Žiadateľom sa poskytne možnosť poradiť sa na ich vlastné náklady vo všetkých fázach konania, a to aj po vydaní zamietavého rozhodnutia, účinným spôsobom o veciach súvisiacich s ich žiadosťou o medzinárodnú ochranu s právnym zástupcom alebo iným poradcom, ktorého ako takého pripúšťa alebo povoľuje vnútroštátne právo.

2. Členské štáty môžu povoliť, aby právnu pomoc a/alebo zastúpenie žiadateľom v konaniach stanovených v kapitole III a kapitole V poskytovali v súlade s vnútroštátnym právom mimovládne organizácie.

#### Článok 23

##### Rozsah právnej pomoci a zastúpenia

1. Členské štáty zabezpečia právnomu zástupcovi alebo inému poradcovi, ktorého ako takého pripúšťa alebo povoľuje vnútroštátne právo a ktorý pomáha žiadateľovi alebo ho zastupuje podľa ustanovení vnútroštátneho práva, prístup k informáciám v žiadateľovom spise, na základe ktorých je alebo bude prijaté rozhodnutie.

Členské štáty môžu urobiť výnimku v prípade, ak by sprístupnením informácií alebo zdrojov ohrozili národnú bezpečnosť, bezpečnosť organizácií alebo osôb, ktoré tieto informácie poskytli, alebo bezpečnosť osôb, ktorých sa tieto informácie týkajú, alebo ak by sa tým ohrozili záujmy na vyšetrovaní týkajúce sa posúdenia žiadostí o medzinárodnú ochranu príslušnými orgánmi členských štátov alebo medzinárodné vzťahy členských štátov. V týchto prípadoch členské štáty:

- a) umožnia prístup k takýmto informáciám alebo zdrojom orgánom uvedeným v kapitole V a
- b) stanovia vo vnútroštátnom práve postupy, ktorými sa zaručí dodržiavanie práv žiadateľa na obhajobu.

V súvislosti s písmenom b) môžu členské štáty najmä umožniť prístup k takýmto informáciám alebo zdrojom právnomu zástupcovi alebo inému poradcovi, ktorí podstúpili bezpečnostnú previerku, pokiaľ sú informácie dôležité pre posúdenie žiadosti alebo prijatie rozhodnutia o odňatí medzinárodnej ochrany.

2. Členské štáty zabezpečia, aby právny zástupca alebo iný poradca, ktorý pomáha žiadateľovi alebo ho zastupuje, mal prístup do uzavretých priestorov, ako sú zariadenia určené na zaistenie a tranzitné priestory, na účely konzultácie s týmto žiadateľom v súlade s článkom 10 ods. 4 a článkom 18 ods. 2 písm. b) a c) smernice 2013/33/EÚ.

3. Členské štáty umožnia žiadateľovi, aby si na osobný pohovor prizval právneho zástupcu alebo iného poradcu, ktorý je ako taký prípustný alebo povolený podľa vnútroštátneho práva.

Členské štáty môžu stanoviť, že účasť právneho zástupcu alebo iného poradcu je možná až na konci osobného pohovoru.

4. Bez toho, aby bol dotknutý tento článok alebo článok 25 ods. 1 písm. b), členské štáty môžu stanoviť pravidlá upravujúce prítomnosť právnych zástupcov alebo iných poradcov pri všetkých pohovoroch v rámci konania.

Členské štáty môžu vyžadovať prítomnosť žiadateľa na osobnom pohovore aj v prípade, ak ho podľa podmienok vnútroštátneho práva zastupuje právny zástupca alebo poradca, a môžu vyžadovať, aby žiadateľ odpovedal na položené otázky osobne.

Bez toho, aby bol dotknutý článok 25 ods. 1 písm. b), neprítomnosť právneho zástupcu alebo iného poradcu nebráni príslušnému orgánu uskutočniť osobný pohovor so žiadateľom.

#### Článok 24

##### Žiadatelia, ktorí potrebujú osobitné procesné záruky

1. Členské štáty v primeranej lehote od podania žiadosti o medzinárodnú ochranu posúdia, či žiadateľ potrebuje osobitné procesné záruky.

2. Posúdenie uvedené v odseku 1 sa môže začleniť do existujúcich vnútroštátnych konaní a/alebo do posúdenia uvedeného v článku 22 smernice 2013/33/EÚ a nemusí mať formu správneho konania.

3. Členské štáty zabezpečia, aby sa žiadateľom v prípade, keď sa zistí, že sa jedná o žiadateľov, ktorí potrebujú osobitné procesné záruky, poskytla primeraná podpora, aby mohli využívať práva a plniť povinnosti vyplývajúce z tejto smernice počas trvania celého konania o azyle.

Ak sa takáto primeraná podpora nemôže poskytnúť v rámci konaní uvedených v článku 31 ods. 8 a článku 43, najmä ak sa členské štáty domnievajú, že žiadateľ potrebuje osobitné procesné záruky v dôsledku mučenia, znásilnenia alebo iných závažných foriem psychického, fyzického alebo sexuálneho násillia, členské štáty neuplatnia alebo prestanú uplatňovať článok 31 ods. 8 a článok 43. Ak členské štáty na žiadateľov, na ktorých sa podľa tohto pododseku nemôže uplatniť článok 31 ods. 8 a článok 43, uplatňujú článok 46 ods. 6, poskytnú aspoň záruky stanovené v článku 46 ods. 7.

4. Členské štáty zabezpečia, aby sa v súlade s touto smernicou zohľadnila potreba osobitných procesných záruk aj v prípade, ak sa takáto potreba vyskytne v neskoršom štádiu konania, bez toho, aby sa konanie začínalo odznova.

## Článok 25

**Záruky pre maloleté osoby bez sprievodu**

1. S ohľadom na všetky konania stanovené v tejto smernici a bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia článkov 14 až 17, členské štáty:

a) čo najskôr prijímú opatrenia na zabezpečenie toho, aby maloletú osobu bez sprievodu zastupoval zástupca a pomáhal jej, aby mohla využiť svoje práva a dodržať povinnosti stanovené v tejto smernici. Vymenovanie zástupcu sa bezodkladne oznámi maloletej osobe bez sprievodu. Zástupca vykonáva svoje povinnosti v súlade so zásadou najlepších záujmov dieťaťa a musí mať na tento účel potrebné odborné znalosti. Osoba, ktorá koná ako zástupca, sa vymení, len ak je to nevyhnutné. Organizácie alebo jednotlivci, ktorých záujmy sú alebo by mohli byť v rozpore so záujmami maloletej osoby bez sprievodu, sa nemôžu stať zástupcami. Zástupca môže byť zároveň zástupcom uvedeným v smernici 2013/33/EÚ;

b) zabezpečiť, aby mal zástupca príležitosť informovať maloletú osobu bez sprievodu o význame a možných dôsledkoch osobného pohovoru, a ak je to vhodné, o tom, ako sa na osobný pohovor pripraviť. Členské štáty zabezpečia, aby zástupca a/alebo právny zástupca alebo iný poradca, ktorých ako takých prípúšťa alebo povoľuje vnútroštátne právo, boli pri tomto pohovore prítomní a aby mali príležitosť klásť otázky alebo uvádzať pripomienky v rámci, ktorý stanoví osoba, ktorá pohovor vedie.

Členské štáty môžu vyžadovať osobnú prítomnosť maloletej osoby bez sprievodu na osobnom pohovore, i keď je zástupca prítomný.

2. Členské štáty nemusia menovať zástupcu v prípade, ak maloletá osoba bez sprievodu s najväčšou pravdepodobnosťou dosiahne vek 18 rokov pred prijatím rozhodnutia na prvom stupni.

3. Členské štáty zabezpečia, aby:

a) osobný pohovor s maloletou osobou bez sprievodu o jej žiadosti o medzinárodnú ochranu, ako je uvedené v článkoch 14 až 17 a článku 34, viedla osoba, ktorá má potrebné znalosti o osobitných potrebách maloletých;

b) rozhodnutie rozhodujúceho orgánu o žiadosti maloletej osoby bez sprievodu pripravil úradník s potrebnými znalosťami o osobitných potrebách maloletých osôb.

4. Maloletým osobám bez sprievodu a ich zástupcom sa bezplatne poskytujú právne a procesné informácie, ako sa

uvádza v článku 19, aj v konaniach o odňatí medzinárodnej ochrany stanovených v kapitole IV.

5. Členské štáty môžu na určenie veku maloletej osoby bez sprievodu vykonať v rámci posúdenia žiadosti o medzinárodnú ochranu lekársku prehliadku v prípade, že po všeobecných vyhláseniach alebo iných príslušných informáciách majú členské štáty pochybnosti o veku žiadateľa. Ak budú mať členské štáty aj potom pochybnosti o veku žiadateľa, budú predpokladať, že žiadateľ je maloletý.

Každá lekárska prehliadka sa uskutoční tak, aby bola plne rešpektovaná dôstojnosť jednotlivca, aby bola čo najmenej invazívna, a vykonajú ju kvalifikovaní zdravotníci a podľa možností umožní dosiahnuť spoľahlivý výsledok.

V prípade, že sa použijú lekárske prehliadky, členské štáty zabezpečia:

a) aby bola maloletá osoba bez sprievodu pred posúdením jej žiadosti o medzinárodnú ochranu informovaná v jazyku, ktorému rozumie alebo o ktorom sa odôvodnene predpokladá, že mu rozumie, o možnosti určenia jej veku lekárskou prehliadkou. Súčasťou tejto informácie bude aj informácia o metóde prehliadky a o možných dôsledkoch výsledku lekárskej prehliadky na posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, ako aj o dôsledkoch toho, keď sa maloletá osoba bez sprievodu odmietne podrobiť lekárskej prehliadke;

b) súhlas maloletej osoby bez sprievodu a/alebo jej zástupcu s vykonaním lekárskej prehliadky na určenie veku dotknutej maloletej osoby a

c) aby sa rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o medzinárodnú ochranu maloletej osoby bez sprievodu, ktorá sa odmietla podrobiť lekárskej prehliadke, nezakladalo výlučne na tomto odmietnutí.

Skutočnosť, že sa maloletá osoba bez sprievodu odmietla podrobiť lekárskej prehliadke, nebráni rozhodujúcemu orgánu prijať rozhodnutie o žiadosti o medzinárodnú ochranu.

6. Pri vykonávaní tejto smernice budú mať členské štáty na zreteli v prvom rade najlepšie záujmy dieťaťa.

Ak členské štáty počas konania o azyle zistia, že ide o maloletú osobu bez sprievodu, môžu:

a) uplatňovať alebo pokračovať v uplatňovaní článku 31 ods. 8, len ak:

i) žiadateľ prichádza z krajiny, ktorá spĺňa kritériá bezpečnej krajiny pôvodu v zmysle tejto smernice, alebo

- ii) žiadateľ podal následnú žiadosť o medzinárodnú ochranu, ktorá nie je neprípustná podľa článku 40 ods. 5, alebo
  - iii) žiadateľa možno z vážnych dôvodov považovať za ohrozenie národnej bezpečnosti alebo verejného poriadku členského štátu, alebo bol na základe vnútroštátneho práva nútené vyhostený z vážnych príčin súvisiacich s verejnou bezpečnosťou alebo verejným poriadkom;
- b) v súlade s článkami 8 až 11 smernice 2013/33/EÚ uplatňovať alebo pokračovať v uplatňovaní článku 43, len ak:
- i) žiadateľ prichádza z krajiny, ktorá spĺňa kritériá bezpečnej krajiny pôvodu v zmysle tejto smernice, alebo
  - ii) žiadateľ podal následnú žiadosť, alebo
  - iii) žiadateľa možno z vážnych dôvodov považovať za ohrozenie národnej bezpečnosti alebo verejného poriadku členského štátu, alebo bol na základe vnútroštátneho práva nútené vyhostený z vážnych príčin súvisiacich s verejnou bezpečnosťou alebo verejným poriadkom, alebo
  - iv) možno krajinu, ktorá nie je členským štátom, vo vzťahu k žiadateľovi odôvodnene považovať za bezpečnú tretiu krajinu podľa článku 38, alebo
  - v) žiadateľ orgány zavádzal predložením falšovaných alebo pozmenených dokladov, alebo
  - vi) žiadateľ nedobromyseľne zničil doklad totožnosti alebo cestovný doklad, ktorý by mohol pomôcť zistiť jeho totožnosť alebo štátnu príslušnosť, alebo sa tohto dokladu zbavil.
- Členské štáty môžu uplatniť body v) a vi) len v jednotlivých prípadoch, ak sa možno opodstatnene domnievať, že žiadateľ sa snaží zatajovať relevantné skutočnosti, ktoré by pravdepodobne viedli k zamietavému rozhodnutiu, a ak sa žiadateľovi pri zohľadnení osobitných procesných potrieb maloletých osôb bez sprievodu v plnej miere umožnilo preukázať závažný dôvod pre konanie uvedené v bodoch v) a vi) vrátane porady s jeho zástupcom;
- c) považovať žiadosť za neprípustnú podľa článku 33 ods. 2 písm. c), ak sa krajina, ktorá nie je členským štátom, považuje vo vzťahu k žiadateľovi za bezpečnú tretiu krajinu podľa článku 38 za podmienky, že je to v najlepšom záujme maloletej osoby;
  - d) postupovať podľa článku 20 ods. 3, ak má zástupca maloletej osoby právnu kvalifikáciu podľa vnútroštátneho práva.

Bez toho, aby bol dotknutý článok 41, poskytnú členské štáty pri uplatňovaní článku 46 ods. 6 vo vzťahu k maloletým osobám bez sprievodu vo všetkých prípadoch aspoň záruky stanovené v článku 46 ods. 7.

#### Článok 26

##### Zaistenie

1. Členské štáty nezaistia žiadnu osobu výlučne preto, že je žiadateľom. Dôvody a podmienky zaistenia a záruky poskytované zaisteným žiadateľom musia byť v súlade so smernicou 2013/33/EÚ.

2. Ak je žiadateľ zaistený, členské štáty zabezpečia, aby mal možnosť rýchleho súdneho preskúmania v súlade so smernicou 2013/33/EÚ.

#### Článok 27

##### Konanie v prípade späťvzatia žiadosti

1. Pokiaľ členské štáty stanovia možnosť výslovného späťvzatia žiadosti podľa vnútroštátneho práva, ak žiadateľ výslovne vzal späť svoju žiadosť o medzinárodnú ochranu, členské štáty zabezpečia, aby rozhodujúci orgán prijal rozhodnutie buď o zastavení posudzovania, alebo o zamietnutí žiadosti.

2. Členské štáty môžu tiež rozhodnúť, že rozhodujúci orgán môže rozhodnúť o zastavení posudzovania bez prijatia rozhodnutia. V takom prípade členské štáty zabezpečia, aby rozhodujúci orgán o tom urobil poznámku do žiadateľovho spisu.

#### Článok 28

##### Konanie v prípade konkludentného späťvzatia alebo odstúpenia od žiadosti

1. Ak existuje opodstatnený dôvod domnievať sa, že žiadateľ svoju žiadosť konkludentne vzal späť alebo od nej odstúpil, členský štát zabezpečí, aby rozhodujúci orgán prijal rozhodnutie buď o zastavení posudzovania, alebo, ak rozhodujúci orgán považuje žiadosť za neopodstatnenú na základe primeraného posúdenia jej vecnej stránky v súlade s článkom 4 smernice 2011/95/EÚ, o jej zamietnutí.

Členské štáty môžu predpokladať, že žiadateľ konkludentne vzal späť svoju žiadosť o medzinárodnú ochranu alebo od nej odstúpil, najmä, ak sa preukázalo, že:

- a) nereagoval na požiadavky o poskytnutie podstatných informácií ku svojej žiadosti v zmysle článku 4 smernice 2011/95/EÚ alebo sa nedostavil na osobný pohovor, ako je uvedené v článkoch 14 až 17 tejto smernice, pokiaľ žiadateľ v primeranej lehote nepreukáže, že sa nedostavil v dôsledku okolností, ktoré nemohol ovplyvniť;

b) utiekol z miesta, kde býval, alebo z miesta, kde bol držaný, alebo toto miesto bez povolenia opustil bez toho, aby sa v primeranom čase obrátil na príslušný orgán, alebo v primeranom čase nesplnil svoju povinnosť hlásiť sa alebo inú oznamovaciu povinnosť, pokiaľ žiadateľ nepreukáže, že sa tak stalo v dôsledku okolností, ktoré nemohol ovplyvniť.

Na účely vykonania týchto ustanovení môže členský štát stanoviť lehoty alebo usmernenia.

2. Členské štáty zabezpečia, aby žiadateľ, ktorý sa po prijatí rozhodnutia o zastavení posudzovania žiadosti podľa odseku 1 tohto článku opäť prihlásil príslušnému orgánu, mal právo požadovať opätovné otvorenie svojho prípadu alebo podať novú žiadosť nepodliehajúcu postupu uvedenému v článkoch 40 a 41.

Členské štáty môžu stanoviť lehotu v dĺžke minimálne deviatich mesiacov, po uplynutí ktorej už žiadateľov prípad nemožno opätovne otvoriť alebo sa nová žiadosť môže považovať za následnú žiadosť podliehajúcu postupu uvedenému v článkoch 40 a 41. Členské štáty môžu stanoviť, že žiadateľov prípad možno opätovne otvoriť len raz.

Členské štáty zabezpečia, aby sa takáto osoba neodsunula v rozpore so zásadou zákazu vyhodenia alebo vrátenia.

Členské štáty môžu povoliť, aby rozhodujúci orgán pokračoval v posudzovaní žiadosti v štádiu, v ktorom bolo posudzovanie zastavené.

3. Týmto článkom nie je dotknuté nariadenie (EÚ) č. 604/2013.

#### Článok 29

#### Úloha UNHCR

1. Členské štáty umožnia UNHCR:

- a) prístup ku žiadateľom vrátane tých, ktorí sú zaistení, na hraniciach a v tranzitnom priestore;
- b) prístup k informáciám o jednotlivých žiadostiach o medzinárodnú ochranu, o priebehu konania a o prijatých rozhodnutiach, ak s tým žiadateľ súhlasí;
- c) pri výkone svojej dozornej úlohy podľa článku 35 Ženevského dohovoru predkladať ktorémukoľvek príslušnému orgánu svoje názory k jednotlivým žiadostiam o medzinárodnú ochranu v ktoromkoľvek štádiu konania.

2. Odsek 1 sa uplatňuje aj na organizáciu, ktorá pracuje na území dotknutého členského štátu v mene UNHCR na základe dohody s týmto členským štátom.

#### Článok 30

#### Zhromažďovanie informácií o jednotlivých prípadoch

Členské štáty nesmú na účely posúdenia jednotlivých prípadov:

- a) sprístupniť údajnému(ným) pôvodcovi(om) prenasledovania alebo vážneho bezpráva informácie týkajúce sa jednotlivých žiadostí o medzinárodnú ochranu ani informácie o skutočnosti, že bola žiadosť podaná;
- b) získavať od údajného(ných) pôvodcu(ov) prenasledovania alebo vážneho bezpráva žiadne informácie takým spôsobom, ktorý by mal za následok, že takíto pôvodcovia by boli priamo informovaní o skutočnosti, že daný žiadateľ podal žiadosť, a ktorý by ohrozil fyzickú integritu žiadateľa alebo na ňom závislých osôb alebo slobodu a bezpečnosť jeho rodinných príslušníkov, ktorí stále žijú v krajine pôvodu.

#### KAPITOLA III

#### KONANIE V PRVOM STUPNI

##### ODDIEL I

#### Článok 31

#### Konanie o posúdení žiadosti

1. Členské štáty spracujú žiadosti o medzinárodnú ochranu v konaní o posúdení žiadosti podľa základných zásad a záruk kapitoly II.

2. Členské štáty zabezpečia, aby sa konanie o posúdení žiadosti skončilo čo najskôr bez toho, aby bolo dotknuté primerané a úplné posúdenie.

3. Členské štáty zabezpečia, aby sa konanie o posúdení žiadosti skončilo do šiestich mesiacov od podania žiadosti.

Ak sa o žiadosti rozhoduje v rámci konania stanoveného v nariadení (EÚ) č. 604/2013, šesťmesačná lehota začína plynúť od okamihu, keď sa v súlade s uvedeným nariadením určí členský štát zodpovedný za jej posúdenie, žiadateľ sa zdržiava na území daného členského štátu a v jeho veci začal konať príslušný orgán.

Členské štáty môžu šesťmesačnú lehotu stanovenú v tomto odseku predĺžiť o obdobie, ktoré nepresiahne ďalších deväť mesiacov, ak:

- a) konanie zahŕňa zložité skutkové a/alebo právne otázky;

b) veľký počet štátnych príslušníkov tretích krajín alebo osôb bez štátnej príslušnosti žiada o medzinárodnú ochranu súčasne, v dôsledku čoho je v praxi veľmi ťažké skončiť konanie v šesťmesačnej lehote;

c) možno priesťahy jasne pripísať tomu, že žiadateľ nedodrжал svoje povinnosti podľa článku 13.

Výnimočne môžu členské štáty v riadne odôvodnených prípadoch prekročiť lehotu stanovenú v tomto odseku o najviac tri mesiace, ak je to nevyhnutné na to, aby sa zabezpečilo primerané a úplné posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu.

4. Bez toho, aby boli dotknuté články 13 a 18 smernice 2011/95/EÚ, môžu členské štáty odložiť skončenie konania o posúdení žiadosti, ak vzhľadom na neistú situáciu v krajine pôvodu, ktorá je považovaná za dočasnú, nemožno odôvodnene očakávať, že rozhodujúci orgán rozhodne v lehote stanovenej v odseku 3. V takom prípade členské štáty:

a) posúdia situáciu v danej krajine pôvodu najmenej raz za šesť mesiacov;

b) v primeranej lehote informujú dotknutých žiadateľov o dôvodoch odkladu;

c) v primeranej lehote informujú Komisiu o odložení konania v súvislosti s danou krajinou pôvodu.

5. Členské štáty skončia konanie o posúdení žiadosti vždy najneskôr v lehote 21 mesiacov od podania žiadosti.

6. Členské štáty zabezpečia, aby v prípade, keď sa do šiestich mesiacov nemôže prijať rozhodnutie, bol dotknutý žiadateľ:

a) informovaný o predĺžení lehoty a

b) na požiadanie dostal informáciu o dôvodoch predĺženia lehoty a časovom rámci, v ktorom možno očakávať rozhodnutie o jeho žiadosti.

7. Členské štáty môžu dávať prednosť posúdeniu žiadosti o medzinárodnú ochranu v súlade so základnými zásadami a zárukami kapitoly II, najmä:

a) ak je pravdepodobné, že žiadosť je opodstatnená;

b) ak je žiadateľ zraniteľný v zmysle článku 22 smernice 2013/33/EÚ alebo potrebuje osobitné procesné záruky, najmä pokiaľ ide o maloleté osoby bez sprievodu.

8. Členské štáty môžu stanoviť, že sa konanie o posúdení žiadosti v súlade so základnými zásadami a zárukami kapitoly II skráti a/alebo uskutoční na hraniciach alebo v tranzitných priestoroch v súlade s článkom 43, ak:

a) žiadateľ pri predkladaní svojej žiadosti a uvádzaní faktov predložil len veci, ktoré nie sú významné pre posúdenie toho, či spĺňa požiadavky na uznanie za osobu požievajúcu medzinárodnú ochranu v zmysle smernice 2011/95/EÚ, alebo

b) žiadateľ je z bezpečnej krajiny pôvodu v zmysle tejto smernice, alebo

c) žiadateľ zavádzal orgány predkladaním nepravdivých informácií alebo falošných dokumentov alebo zadržiavaním relevantných informácií alebo dokumentov, pokiaľ ide o jeho totožnosť a/alebo štátnu príslušnosť, ktoré by mohli mať negatívny vplyv na rozhodnutie, alebo

d) je pravdepodobné, že žiadateľ nedobromyseľne zničil doklad totožnosti alebo cestovný doklad, ktoré by pomohli určiť jeho totožnosť či štátnu príslušnosť, alebo sa ich zbavil, alebo

e) žiadateľ poskytol zjavne nekonzistentné a protirečivé, jasne nepravdivé alebo očividne nepravdepodobné vyhlásenia, ktoré protirečia dostatočne overeným informáciám z krajiny pôvodu, čím sa jeho tvrdenie stáva zreteľne nedôveryhodným v súvislosti s tým, či spĺňa podmienky na uznanie za osobu požievajúcu medzinárodnú ochranu podľa smernice 2011/95/EÚ, alebo

f) žiadateľ podal následnú žiadosť o medzinárodnú ochranu, ktorá nie je neprípustná podľa článku 40 ods. 5, alebo

g) žiadateľ predkladá žiadosť výlučne s cieľom odloženia alebo marenia výkonu skoršieho alebo blížiaceho sa rozhodnutia, ktoré by malo za následok jeho odsun, alebo

h) žiadateľ vstúpil na územie členského štátu neoprávnene alebo neoprávnene predĺžil svoj pobyt a bez závažného dôvodu sa neprihlásil orgánom ani nepodal žiadosť o medzinárodnú ochranu čo najskôr vzhľadom na okolnosti svojho vstupu, alebo

- i) žiadateľ odmieta splniť svoju povinnosť podľa nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 603/2013 z 26. júna 2013 o zriadení systému Eurodac na porovnávanie odtlačkov prstov pre účinné uplatňovanie nariadenia (EÚ) č. 604/2013, ktorým sa ustanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov a o žiadostiach orgánov členských štátov na presadzovanie práva a Europolu o porovnanie s údajmi v systéme Eurodac na účely presadzovania práva <sup>(1)</sup>, nechať si vziať odtlačky prstov, alebo
- j) žiadateľ môže byť z vážnych dôvodov považovaný za ohrozenie národnej bezpečnosti alebo verejného poriadku členského štátu, alebo bol na základe vnútroštátneho práva nútené vyhostený z vážnych príčin súvisiacich s verejnou bezpečnosťou alebo verejným poriadkom.

9. Členské štáty stanovujú lehoty na prijatie rozhodnutia v konaní na prvom stupni podľa odseku 8. Tieto lehoty musia byť primerané.

Bez toho, aby boli dotknuté odseky 3 až 5, môžu členské štáty tieto lehoty prekročiť, ak je to nevyhnutné na to, aby sa zabezpečilo primerané a úplné posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu.

#### Článok 32

##### Neopodstatnené žiadosti

1. Bez toho, aby bol dotknutý článok 27, členské štáty môžu považovať žiadosť za neopodstatnenú len vtedy, keď rozhodujúci orgán skonštatoval, že žiadateľ nespĺňa požiadavky na priznanie medzinárodnej ochrany podľa smernice 2011/95/EÚ.

2. V prípadoch neopodstatnených žiadostí, na ktoré sa vzťahujú niektoré z okolností uvedených v článku 31 ods. 8, členské štáty môžu považovať žiadosť za zjavne neopodstatnenú aj vtedy, ak je to tak definované vo vnútroštátnych právnych predpisoch.

#### ODDIEL II

#### Článok 33

##### Neprípustné žiadosti

1. Okrem prípadov, v ktorých sa žiadosť neposudzuje v súlade s nariadením (EÚ) č. 604/2013, od členských štátov sa nevyžaduje, aby posudzovali, či žiadateľ spĺňa požiadavky na priznanie medzinárodnej ochrany podľa smernice 2011/95/EÚ v prípade, že sa žiadosť považuje za neprípustnú podľa tohto článku.

2. Členské štáty môžu považovať žiadosť o medzinárodnú ochranu za neprípustnú, iba ak:

- a) iný členský štát poskytol medzinárodnú ochranu;
- b) krajina, ktorá nie je členským štátom, sa považuje za prvú krajinu azylu pre žiadateľa podľa článku 35;
- c) krajina, ktorá nie je členským štátom, sa podľa článku 38 považuje za bezpečnú tretiu krajinu pre žiadateľa;
- d) žiadosť predstavuje následnú žiadosť, pričom sa neobjavili ani neboli žiadateľom predložené nové skutočnosti alebo zistenia súvisiace s posúdením, či žiadateľ spĺňa požiadavku na uznanie za osobu požievajúcu medzinárodnú ochranu v zmysle smernice 2011/95/EÚ, alebo
- e) žiadosť podáva osoba závislá na žiadateľovi po tom, ako podľa článku 7 ods. 2 súhlasila s tým, že jej prípad bude súčasťou žiadosti podanej v jej mene, a neexistujú nijaké skutočnosti týkajúce sa situácie tejto závislej osoby, ktoré by odôvodňovali osobitnú žiadosť.

#### Článok 34

##### Osobitné pravidlá týkajúce sa pohovoru o prípustnosti

1. Pred tým, ako rozhodujúci orgán rozhodne o prípustnosti žiadosti o medzinárodnú ochranu, členské štáty umožnia žiadateľom vyjadriť ich názor na uplatnenie dôvodov pre žiadosť uvedených v článku 33 na ich osobitnú situáciu. Na tento účel členské štáty vykonávajú osobný pohovor o prípustnosti žiadosti. Členské štáty môžu urobiť výnimku len v súlade s článkom 42 v prípade následnej žiadosti.

Týmto odsekom nie je dotknutý článok 4 ods. 2 písm. a) tejto smernice a článok 5 nariadenia (EÚ) č. 604/2013.

2. Členské štáty môžu stanoviť, že osobný pohovor o prípustnosti žiadosti o medzinárodnú ochranu vedú pracovníci iných orgánov, než rozhodujúceho orgánu. V takýchto prípadoch členské štáty zabezpečia, aby takíto pracovníci vopred absolvovali potrebnú základnú odbornú prípravu, najmä pokiaľ ide o medzinárodné právo v oblasti ľudských práv, *acquis* Únie v oblasti azylu a metódy vedenia pohovoru.

#### ODDIEL III

#### Článok 35

##### Koncepcia prvej krajiny azylu

Krajinu možno považovať za prvú krajinu azylu konkrétneho žiadateľa, ak:

<sup>(1)</sup> Pozri stranu 1 tohto úradného vestníka.

- a) bol v tejto krajine uznaný za utečenca a stále môže využívať túto ochranu, alebo
- b) využíva inú dostatočnú ochranu v tejto krajine vrátane uplatnenia zásady zákazu vyhostenia alebo vrátenia,

za predpokladu, že bude do tejto krajiny prijatý späť.

Pri uplatňovaní koncepcie prvej krajiny azylu na osobitnú situáciu žiadateľa môžu členské štáty vziať do úvahy článok 38 ods. 1 Žiadateľ má možnosť vzniesť námietku voči uplatneniu koncepcie prvej krajiny azylu na jeho konkrétnu situáciu.

#### Článok 36

##### Koncepcia bezpečnej krajiny pôvodu

1. Tretiu krajinu, ktorá bola v súlade s touto smernicou označená ako bezpečná krajina pôvodu, možno po individuálnom posúdení žiadosti považovať za bezpečnú krajinu pôvodu pre konkrétno žiadateľa, iba ak:

- a) je štátnym príslušníkom tejto krajiny, alebo
- b) je osobou bez štátnej príslušnosti a predtým sa v tejto krajine zvyčajne zdržiaval,

a nepredložil žiadne závažné dôvody, aby sa táto krajina nepovažovala za bezpečnú krajinu pôvodu v jeho konkrétnej situácii a v zmysle splnenia požiadavky na uznanie za osobu požievajúcu medzinárodnú ochranu podľa smernice 2011/95EÚ.

2. Členské štáty stanovujú vo vnútroštátnych právnych predpisoch ďalšie pravidlá a postupy uplatňovania koncepcie bezpečnej krajiny pôvodu.

#### Článok 37

##### Vnútroštátne určenie tretích krajín za bezpečné krajiny pôvodu

1. Členské štáty môžu ponechať v platnosti alebo môžu zaviesť právne predpisy, ktoré pripúšťajú v súlade s prílohou I vnútroštátne určenie bezpečných krajín pôvodu na účely posúdenia žiadostí o medzinárodnú ochranu.

2. Členské štáty pravidelne posudzujú situácie v tretích krajinách, ktoré boli v súlade s týmto článkom určené za bezpečné krajiny pôvodu.

3. Posúdenie, či je krajina bezpečnou krajinou pôvodu podľa tohto článku, sa zakladá na celom spektre informačných zdrojov najmä vrátane informácií od iných členských štátov, EASO, UNHCR, Rady Európy a iných relevantných medzinárodných organizácií.

4. Členské štáty oznámia Komisii krajiny, ktoré určili podľa tohto článku za bezpečné krajiny pôvodu.

#### Článok 38

##### Koncepcia bezpečnej tretej krajiny

1. Členské štáty môžu uplatňovať koncepciu bezpečnej tretej krajiny, len ak sú príslušné orgány presvedčené, že so žiadateľom o medzinárodnú ochranu sa v dotknutej tretej krajine bude zaobchádzať podľa nasledujúcich zásad:

- a) nebude ohrozený jeho život ani sloboda z dôvodu rasy, náboženstva, národnosti, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo zastávania politického názoru;
- b) neexistuje žiadne riziko vážneho bezprávia, ako sa vymedzuje v smernici 2011/95/EÚ;
- c) rešpektuje sa zásada zákazu vyhostenia alebo vrátenia podľa Ženevského dohovoru;
- d) rešpektuje sa zákaz odsunu, ktorý by bol v rozpore so zákazom mučenia a krutého, neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania, ako je uvedené v medzinárodnom práve a
- e) existuje možnosť žiadať o postavenie utečenca a v prípade jeho priznania požívať ochranu podľa Ženevského dohovoru.

2. Uplatňovanie koncepcie bezpečnej tretej krajiny podlieha pravidlám stanoveným vo vnútroštátnom práve vrátane:

- a) pravidiel vyžadujúcich existenciu spojenia medzi žiadateľom a dotknutou treťou krajinou, na základe ktorého by bolo odôvodnené, aby táto osoba odišla do tejto krajiny;
- b) pravidiel o metodike, akou sa príslušné orgány ubezpečia, že v prípade konkrétnej krajiny alebo konkrétneho žiadateľa možno uplatniť koncepciu bezpečnej tretej krajiny. Súčasťou tejto metodiky bude posúdenie bezpečnosti krajiny pre konkrétno žiadateľa v každom jednotlivom prípade a/alebo vnútroštátne určenie krajín, ktoré sa považujú za všeobecne bezpečné;
- c) pravidiel, ktoré v súlade s medzinárodným právom umožňujú individuálne posúdenie toho, či dotknutá tretia krajina je pre konkrétno žiadateľa bezpečná, ktoré prinajmenšom umožnia žiadateľovi napadnúť uplatňovanie koncepcie bezpečnej tretej krajiny z dôvodu, že tretia krajina nie je v jeho konkrétnej situácii bezpečná. Žiadateľovi sa tiež umožní namietkať proti existencii spojenia medzi ním a treťou krajinou podľa písmena a).

3. Ak sa vykoná rozhodnutie výlučne na základe tohto článku, členský štát:

a) o tom informuje žiadateľa a

b) poskytne žiadateľovi dokument, ktorým informuje orgány tejto tretej krajiny v jazyku tejto krajiny, že žiadosť nebola vecne posudzovaná.

4. Ak tretia krajina neumožní žiadateľovi vstup na jej územie, členský štát zabezpečí prístup ku konaniu v súlade so základnými zásadami a zárukami kapitoly II.

5. Členské štáty pravidelne informujú Komisiu o krajinách, na ktoré uplatňujú túto koncepciu podľa ustanovení tohto článku.

#### Článok 39

##### Koncepcia európskej bezpečnej tretej krajiny

1. Členské štáty môžu stanoviť, že v prípade, ak príslušný orgán na základe skutočností zistil, že žiadateľ chce neoprávnené vstúpiť na územie tohto štátu z bezpečnej tretej krajiny podľa odseku 2, alebo už na jeho územie z takejto krajiny neoprávnené vstúpil, sa posúdenie jeho žiadosti o medzinárodnú ochranu a posúdenie bezpečnosti tohto žiadateľa v jeho konkrétnej situácii, ako je uvedené v kapitole II, neuskutoční alebo sa neskutoční v plnom rozsahu.

2. Tretiu krajinu možno považovať za bezpečnú tretiu krajinu na účely odseku 1 len vtedy, ak:

a) ratifikovala Ženevský dohovor a dodržiava jeho ustanovenia bez akýchkoľvek zemepisných obmedzení;

b) má zákonom stanovené konanie o azyle a

c) ratifikovala Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd a dodržiava jeho ustanovenia vrátane noriem týkajúcich sa účinných opravných prostriedkov.

3. Žiadateľovi sa umožní namietat' proti uplatneniu koncepcie európskej bezpečnej tretej krajiny z dôvodu, že dotknutá tretia krajina nie je bezpečná v jeho konkrétnej situácii.

4. Dotknuté členské štáty stanovia vo svojom vnútroštátnom práve postupy vykonávania ustanovení odseku 1 a dôsledkov rozhodnutí podľa týchto ustanovení v súlade so zásadou zákazu vyhostenia alebo vrátenia vrátane ustanovení o výnimkách z uplatňovania tohto článku z humanitárnych alebo politických dôvodov alebo z dôvodov medzinárodného práva verejného.

5. Ak sa vykoná rozhodnutie výlučne na základe tohto článku, dotknuté členské štáty:

a) o tom informujú žiadateľa a

b) poskytnú žiadateľovi dokument, ktorým informuje orgány tejto tretej krajiny v jazyku tejto krajiny, že sa žiadosť vecne neposudzovala.

6. Ak táto bezpečná tretia krajina neprijme žiadateľa späť, členské štáty zabezpečia prístup ku konaniu v súlade so základnými zásadami a zárukami kapitoly II.

7. Členské štáty pravidelne informujú Komisiu o krajinách, na ktoré uplatňujú túto koncepciu podľa tohto článku.

#### ODDIEL IV

##### Článok 40

##### Následná žiadosť

1. Ak osoba, ktorá požiadala v členskom štáte o medzinárodnú ochranu, urobí ďalšie vyhlásenia alebo podá následnú žiadosť v tom istom členskom štáte, tento členský štát posúdi tieto ďalšie vyhlásenia alebo údaje následnej žiadosti v rámci posúdenia predchádzajúcej žiadosti alebo v rámci preskúmania rozhodnutia, proti ktorému bol podaný opravný prostriedok, pokiaľ môžu príslušné orgány v tomto rámci vziať do úvahy a zvážiť všetky údaje, o ktoré sa opierali tieto ďalšie vyhlásenia alebo následná žiadosť.

2. Na účely prijatia rozhodnutia o prípustnosti žiadosti o medzinárodnú ochranu podľa článku 33 ods. 2) písm. d) následná žiadosť o medzinárodnú ochranu najprv podlieha predbežnému posúdeniu, či sa objavili alebo boli žiadateľom predložené nové skutočnosti alebo zistenia týkajúce sa posúdenia, či žiadateľ spĺňa podmienky na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu podľa smernice 2011/95/EÚ.

3. Ak sa v predbežnom posúdení uvedenom v odseku 2 konštatuje, že sa objavili alebo boli žiadateľom predložené nové skutočnosti alebo zistenia, ktoré významne zvyšujú pravdepodobnosť, že žiadateľ spĺňa požiadavky na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu podľa smernice 2011/95/EÚ, žiadosť sa bude ďalej posudzovať podľa kapitoly II. Členské štáty môžu stanoviť aj iné dôvody na to, aby sa následná žiadosť ďalej posudzovala.

4. Členské štáty môžu stanoviť, že žiadosť sa bude ďalej posudzovať, len ak nebol dotknutý žiadateľ bez vlastného zavinenia schopný preukázať situáciu uvedenú v odsekoch 2 a 3 tohto článku už v predchádzajúcom konaní, najmä uplatnením svojho práva na účinný opravný prostriedok podľa článku 46.

5. Ak sa následná žiadosť ďalej neposudzuje podľa tohto článku, považuje sa za neprípustnú v súlade s článkom 33 ods. 2 písm. d).

6. Konanie uvedené v tomto článku môže byť uplatniteľné aj v prípade:

- a) závislej osoby, ktorá podala žiadosť po tom, ako podľa článku 7 ods. 2 súhlasila s tým, aby bol jej prípad súčasťou žiadosti podanej v jej mene, a/alebo
- b) nezosobášenej maloletej osoby, ktorá podala žiadosť po tom, ako bola podaná žiadosť v jej mene podľa článku 7 ods. 5 písm. c).

V takých prípadoch bude predbežné posúdenie uvedené v odseku 2 pozostávať z posúdenia, či existujú skutočnosti súvisiace so situáciou závislej osoby alebo nezosobášenej maloletej osoby, ktoré odôvodňujú podanie osobitnej žiadosti.

7. Ak osoba, vo vzťahu ku ktorej sa má vykonať rozhodnutie o odovzdaní podľa nariadenia (EÚ) č. 604/2013, urobí ďalšie vyhlásenia alebo podá následnú žiadosť v odovzdávajúcom členskom štáte, zodpovedný členský štát, ako je vymedzený v uvedenom nariadení, tieto vyhlásenia alebo následné žiadosti posúdi v súlade s touto smernicou.

#### Článok 41

##### Výnimky z práva zostať na území v prípade následných žiadostí

1. Členské štáty môžu urobiť výnimku z práva zostať na území, ak osoba:

- a) podala prvú následnú žiadosť, ktorá sa v súlade s článkom 40 ods. 5 ďalej neposudzuje, výlučne s cieľom odloženia alebo marenia výkonu rozhodnutia, ktoré by malo za následok jej okamžitý odsun z tohto členského štátu, alebo
- b) podá ďalšiu následnú žiadosť v tom istom členskom štáte po konečnom rozhodnutí, podľa ktorého sa prvá následná žiadosť považuje za neprípustnú podľa článku 40 ods. 5, alebo po konečnom rozhodnutí o zamietnutí tejto žiadosti ako neopodstatnenej.

Členské štáty môžu stanoviť takúto výnimku, len ak sa rozhodujúci orgán domnieva, že rozhodnutie o návrate nepovedie k priamemu alebo nepriamemu vráteniu alebo vyhosteniu v rozpore so záväzkami tohto členského štátu vyplývajúcimi z medzinárodného práva alebo práva Únie.

2. V prípadoch uvedených v odseku 1 sa členské štáty môžu tiež:

- a) odchyliť od lehôt, ktoré sa bežne uplatňujú v skrátených konaniach v súlade s vnútroštátnym právom, ak je konanie o posúdení žiadosti skrátené podľa článku 31 ods. 8 písm. g);
- b) odchyliť od lehôt, ktoré sa bežne uplatňujú na konania o prípustnosti stanovené v článkoch 33 a 34 v súlade s vnútroštátnym právom a/alebo
- c) odchyliť od článku 46 ods. 8.

#### Článok 42

##### Procesné pravidlá

1. Členské štáty zabezpečia, aby žiadatelia, ktorých žiadosť podlieha predbežnému posúdeniu podľa článku 40, požívali záruky stanovené v článku 12 ods. 1.

2. Členské štáty môžu vo svojom vnútroštátnom práve stanoviť pravidlá o predbežnom posúdení podľa článku 40. Tieto pravidlá môžu okrem iného:

- a) zaviazat dotknutého žiadateľa, aby uviedol skutočnosti a doložil dôkazy, ktoré odôvodňujú nové konanie;
- b) povoliť vykonanie predbežného posúdenia výlučne na základe písomného podania bez osobného pohovoru s výnimkou prípadov uvedených v článku 40 ods. 6.

Tieto pravidlá neznemožnia prístup žiadateľov k novému konaniu, ani nebudú mať za následok praktické zrušenie ani vážne obmedzenie tohto prístupu.

3. Členské štáty zabezpečia, aby bol žiadateľ vhodným spôsobom informovaný o výsledku predbežného posúdenia a v prípade, že sa jeho žiadosť nebude ďalej posudzovať, o dôvodoch a možnostiach podania opravného prostriedku alebo preskúmania tohto rozhodnutia.

#### ODDIEL V

#### Článok 43

##### Konania na hraniciach

1. Členské štáty môžu v súlade so základnými zásadami a zárukami kapitoly II zaviesť konania, na základe ktorých sa na hraniciach alebo v tranzitných priestoroch členského štátu rozhodne o:

- a) prípustnosti žiadosti podanej na takýchto miestach podľa článku 33 a/alebo

b) vecnej stránke žiadosti v konaní podľa článku 31 ods. 8.

2. Členské štáty zabezpečia, aby sa rozhodnutie v rámci konaní uvedených v odseku 1 prijalo v primeranom čase. Ak sa neprijme rozhodnutie do štyroch týždňov, žiadateľovi sa povolí vstup na územie členského štátu s cieľom vybavenia jeho žiadosti podľa ostatných ustanovení tejto smernice.

3. V prípade príchodu veľkého počtu štátnych príslušníkov tretích krajín alebo osôb bez štátnej príslušnosti, ktorí podali na hranici alebo v tranzitnom priestore žiadosť o medzinárodnú ochranu, keď je prakticky nemožné uplatňovať ustanovenia odseku 1, možno tieto konania uplatňovať aj tam, kde sú títo štátni príslušníci tretích krajín alebo osoby bez štátnej príslušnosti zvyčajne ubytovaní v blízkosti hraníc alebo tranzitného priestoru, a to dovtedy, kým sú tam ubytovaní.

#### KAPITOLA IV

### KONANIE O ODŇATÍ MEDZINÁRODNEJ OCHRANY

#### Článok 44

#### Odňatie medzinárodnej ochrany

Členské štáty zabezpečia, aby sa mohlo začať posúdenie s cieľom odňať medzinárodnú ochranu určitej osobe v prípade, že sa objavili nové skutočnosti alebo zistenia, ktoré naznačujú existenciu dôvodov na opätovné zváženie platnosti jej medzinárodnej ochrany.

#### Článok 45

#### Procesné pravidlá

1. Členské štáty zabezpečia, aby v prípade, keď príslušný orgán posudzuje odňatie medzinárodnej ochrany štátnemu príslušníkovi tretej krajiny alebo osobe bez štátnej príslušnosti podľa článku 14 alebo 19 smernice 2011/95/EÚ, mala dotknutá osoba tieto záruky:

a) je písomne informovaná o tom, že príslušný orgán opätovne posudzuje, či spĺňa požiadavky na uznanie za osobu požievajúcu medzinárodnú ochranu, a o dôvodoch tohto opätovného posudzovania a

b) má príležitosť v osobnom pohovore podľa článku 12 ods. 1 písm. b) a podľa článkov 14 až 17 alebo v písomnom vyhlásení predložiť dôvody, prečo by sa jej medzinárodná ochrana nemala odňať.

2. Okrem toho členské štáty zabezpečia, aby v rámci konania stanoveného v odseku 1:

a) mohol príslušný orgán dostať presné a aktuálne informácie z rôznych zdrojov, ako sú v prípade potreby informácie

o všeobecnej situácii v krajinách pôvodu dotknutých osôb, ktoré poskytuje EASO a UNHCR a

b) v prípade, ak sa na účely opätovného posúdenia priznania medzinárodnej ochrany zbierajú informácie o jednotlivom prípade, sa tieto informácie nezískali od pôvodcu(ov) prenasledovania alebo vážneho bezprávia takým spôsobom, ktorý by mal za následok, že títo pôvodcovia by boli priamo informovaní o skutočnosti, že dotknutá osoba, ktorej postavenie sa opätovne posudzuje, je osobou požievajúcou medzinárodnú ochranu, alebo ktorý by ohrozil fyzickú integritu tejto osoby alebo na nej závislých osôb alebo slobodu a bezpečnosť jej rodinných príslušníkov, ktorí stále žijú v krajine pôvodu.

3. Členské štáty zabezpečia, aby sa rozhodnutie príslušného orgánu o odňatí medzinárodnej ochrany vydalo písomne. V tomto rozhodnutí sa písomne uvedú skutkové a právne dôvody, ako aj informácie, ako napadnúť toto rozhodnutie.

4. Keď príslušný orgán prijme rozhodnutie o odňatí medzinárodnej ochrany, rovnako sa uplatňuje aj článok 20, článok 22, článok 23 ods. 1 a článok 29.

5. Odchylné od odsekov 1 až 4 tohto článku sa členské štáty môžu rozhodnúť, že medzinárodná ochrana zanikne zo zákona, ak sa osoba požievajúca medzinárodnú ochranu jednoznačne svojho uznania vzdala. Členský štát môže takisto stanoviť, že medzinárodná ochrana zaniká zo zákona, ak sa osoba požievajúca medzinárodnú ochranu stane štátnym príslušníkom uvedeného členského štátu.

#### KAPITOLA V

### KONANIA O OPRAVNÝCH PROSTRIEDKOCH

#### Článok 46

#### Právo na účinný opravný prostriedok

1. Členské štáty zabezpečia, aby žiadatelia mali právo na účinný opravný prostriedok pred súdom proti:

a) rozhodnutiu o ich žiadosti o medzinárodnú ochranu vrátane rozhodnutia:

i) považovať žiadosť za neopodstatnenú v súvislosti s postavením utečenca a/alebo postavením osoby s doplnkovou ochranou;

ii) považovať žiadosť za neprípustnú podľa článku 33 ods. 2;

iii) prijatého na hranici alebo v tranzitnom priestore členského štátu, ako je to uvedené v článku 43 ods. 1;

- iv) neuskutočniť posúdenie podľa článku 39;
- b) odmietnutiu znovu otvoriť posudzovanie žiadosti po jeho prerušení podľa článkov 27 a 28;
- c) rozhodnutiu o odňatí medzinárodnej ochrany podľa článku 45.

2. Členské štáty zabezpečia, aby osoby uznané rozhodujúcim orgánom za oprávnené na doplnkovú ochranu mali právo na účinný opravný prostriedok podľa odseku 1 proti rozhodnutiu považovať žiadosť za neopodstatnenú, pokiaľ ide o postavenie utečenca.

Bez toho, aby bol dotknutý odsek 1 písm. c), v prípade, keď doplnková ochrana poskytnutá členským štátom zabezpečuje tie isté práva a výhody ako postavenie utečenca podľa práva Únie a vnútroštátneho práva, môže tento členský štát považovať opravný prostriedok proti rozhodnutiu považujúcemu žiadosť za neopodstatnenú, pokiaľ ide o postavenie utečenca, za neprípustný z dôvodu nedostatočného záujmu zo strany žiadateľa na pokračovaní v konaní.

3. V záujme dosiahnutia súladu s odsekom 1 členské štáty zabezpečia, aby účinný opravný prostriedok zahŕňal posúdenie skutkových aj právnych otázok v plnom rozsahu *ex nunc* vrátane prípadného posúdenia potrieb medzinárodnej ochrany podľa smernice 2011/95/EÚ, a to aspoň v rámci konania o opravnom prostriedku pred súdom prvého stupňa.

4. Členské štáty stanovujú primerané lehoty a iné potrebné pravidlá, podľa ktorých môže žiadateľ uplatňovať svoje právo na účinný opravný prostriedok podľa odseku 1. Tieto lehoty nesmú znemožňovať alebo neprimerane sťažovať uplatnenie tohto práva.

Členské štáty môžu tiež stanoviť preskúmanie rozhodnutí prijatých podľa článku 43 z úradnej moci.

5. Bez toho, aby bol dotknutý odsek 6, umožnia členské štáty žiadateľom zostať na území dovtedy, kým neuplynú lehoty na uplatnenie ich práva na účinný opravný prostriedok, a ak sa takéto právo uplatnilo, dovtedy, kým sa o opravnom prostriedku nerozhodne.

6. V prípade rozhodnutia:

- a) považujúceho žiadosť za zjavne neopodstatnenú podľa článku 32 ods. 2 alebo za neopodstatnenú po posúdení podľa článku 31 ods. 8, s výnimkou prípadov, keď sa tieto rozhodnutia zakladajú na okolnostiach uvedených v článku 31 ods. 8 písm. h);

- b) považujúceho žiadosť za neprípustnú podľa článku 33 ods. 2 písm. a), b) alebo d);

- c) zamietajúceho opätovné otvorenie prípadu žiadateľa po jeho zastavení podľa článku 28, alebo

- d) nepreskúmať alebo nepreskúmať v plnom rozsahu žiadosť podľa článku 39;

má súd právomoc rozhodnúť, či žiadateľ môže alebo nemôže zostať na území členského štátu, a to buď na žiadosť žiadateľa alebo z úradnej moci, ak takéto rozhodnutie zrušuje právo žiadateľa zostať v členskom štáte a ak v takýchto prípadoch nie je vo vnútroštátnom práve stanovené právo zostať v členskom štáte dovtedy, kým nebude rozhodnuté o opravnom prostriedku.

7. Odsek 6 sa vzťahuje len na konania uvedené v článku 43, ak:

- a) má žiadateľ k dispozícii potrebné tlmočenie, právnu pomoc a najmenej jeden týždeň na prípravu žiadosti a predloženie argumentov súdu v prospech priznania práva zostať na území dovtedy, kým nebude rozhodnuté o opravnom prostriedku a

- b) v rámci posudzovania žiadosti podľa odseku 6 skúma súd zamietavé rozhodnutie rozhodujúceho orgánu zo skutkového a právneho hľadiska.

Ak nie sú splnené podmienky uvedené v písmenách a) a b), uplatní sa odsek 5.

8. Členské štáty umožnia žiadateľovi zostať na území dovtedy, kým nebude známy výsledok konania, v ktorom sa rozhodne, či žiadateľ môže alebo nemôže zostať na území podľa odsekov 6 a 7.

9. Odsekmi 5, 6 a 7 nie je dotknutý článok 26 nariadenia (EÚ) č. 604/2013.

10. Členské štáty môžu stanoviť lehoty, v ktorých musí súd podľa odseku 1 preskúmať rozhodnutie rozhodujúceho orgánu.

11. Členské štáty tiež môžu vo vnútroštátnych právnych predpisoch stanoviť podmienky, za ktorých možno predpokladať, že žiadateľ svoj opravný prostriedok podľa odseku 1 vzal konkludentne späť alebo od neho odstúpil, spolu s pravidlami konania, ktoré sa majú dodržiavať.

## KAPITOLA VI

## VŠEOBECNÉ A ZÁVEREČNÉ USTANOVENIA

## Článok 47

## Napadnutie verejnými orgánmi

Táto smernica neovplyvňuje možnosť verejných orgánov napadnúť správne a/alebo súdne rozhodnutia spôsobom uvedeným vo vnútroštátnych právnych predpisoch.

## Článok 48

## Mlčanlivosť

Členské štáty zabezpečia, aby boli orgány vykonávajúce túto smernicu viazané zásadou mlčanlivosti, ako je stanovené vo vnútroštátnom práve v súvislosti s akýmikoľvek informáciami, ktoré pri svojej práci získajú.

## Článok 49

## Spolupráca

Každý členský štát určí národné kontaktné miesto a oznámi jeho adresu Komisii. Komisia oznámi tieto informácie ostatným členským štátom.

Členské štáty prijímú v súčinnosti s Komisiou všetky potrebné opatrenia na zavedenie priamej spolupráce a výmeny informácií medzi príslušnými orgánmi.

Ak členské štáty uplatnia opatrenia uvedené v článku 6 ods. 5, článku 14 ods. 1 druhom pododseku a v článku 31 ods. 3 písm. b), informujú Komisiu čo najskôr po tom, ako dôvody pre uplatnenie týchto mimoriadnych opatrení pominuli, najmenej však raz ročne. Tieto informácie podľa možnosti zahŕňajú údaje o percentuálnom pomere žiadostí, pri ktorých sa uplatnili výnimky, k celkovému počtu žiadostí vybavených za dané obdobie.

## Článok 50

## Správa

Komisia najneskôr 20. júla 2017 podá Európskemu parlamentu a Rade správu o uplatňovaní tejto smernice v členských štátoch a navrhne potrebné zmeny. Členské štáty zašlú Komisii všetky informácie potrebné na vypracovanie jej správy. Po predložení tejto správy Komisia najmenej raz za päť rokov podá Európskemu parlamentu a Rade správu o uplatňovaní tejto smernice v členských štátoch.

Súčasťou prvej správy je správa Komisie o uplatňovaní článku 17 a jednotlivých nástrojov používaných v súvislosti s podávaním správ o osobnom pohovore.

## Článok 51

## Transpozícia

1. Členské štáty uvedú do účinnosti zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia, potrebné na dosiahnutie súladu s člán-

kami 1 až 30, článkom 31 ods. 1, 2 a 6 až 9, článkami 32 až 46, článkami 49 a 50 a prílohou I najneskôr do 20. júla 2015. Komisii bezodkladne oznámia znenie týchto opatrení.

2. Členské štáty uvedú do účinnosti zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s článkom 31 ods. 3, 4 a 5 do 20. júla 2018. Komisii bezodkladne oznámia znenie týchto opatrení.

3. Členské štáty uvedú priamo v prijatých ustanoveniach uvedených v odsekoch 1 a 2 alebo pri ich úradnom uverejnení odkaz na túto smernicu. Takisto uvedú vyhlásenie, že odkazy v platných zákonoch, iných právnych predpisoch a správnych opatreniach na smernicu zrušenú touto smernicou sa považujú za odkazy na túto smernicu. Podrobnosti o odkaze a vyhlásení a jeho znenie upravia členské štáty.

4. Členské štáty oznámia Komisii znenie hlavných ustanovení vnútroštátnych právnych predpisov, ktoré prijímú v oblasti pôsobnosti tejto smernice.

## Článok 52

## Prechodné ustanovenia

Členské štáty uplatňujú zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia uvedené v článku 51 ods. 1 na žiadosti o medzinárodnú ochranu podané po 20. júli 2015, prípadne skôr, a na konania o odňatí medzinárodnej ochrany, ktoré začali po uvedenom dátume, prípadne skôr. Žiadosti podané pred 20. júlom 2015 a konania o odňatí postavenia utečenca, ktoré začali pred uvedeným dátumom, sa budú riadiť zákonmi, inými právnymi predpismi a správными opatreniami prijatými podľa smernice 2005/85/ES.

Členské štáty uplatňujú zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia uvedené v článku 51 ods. 2 na žiadosti o medzinárodnú ochranu podané po 20. júli 2018, prípadne skôr. Žiadosti podané pred uvedeným dátumom sa budú riadiť zákonmi, inými právnymi predpismi a správными opatreniami v súlade so smernicou 2005/85/ES.

## Článok 53

## Zrušenie

Smernica 2005/85/ES sa zrušuje pre členské štáty viazané touto smernicou s účinnosťou od 21. júla 2015 bez toho, aby boli dotknuté povinnosti členských štátov týkajúce sa lehôt uvedených v prílohe II časti B na transpozíciu smernice do vnútroštátneho práva.

Odkazy na zrušenú smernicu sa považujú za odkazy na túto smernicu a znejú v súlade s tabuľkou zhody uvedenou v prílohe III.

*Článok 54***Nadobudnutie účinnosti a uplatňovanie**

Táto smernica nadobúda účinnosť dvadsiatym dňom po jej uverejnení v *Úradnom vestníku Európskej únie*.

Články 47 a 48 sa uplatňujú od 21. júla 2015.

*Článok 55***Adresáti**

Táto smernica je určená členským štátom v súlade so zmluvami.

V Bruseli 26. júna 2013

*Za Európsky parlament*  
*predseda*  
M. SCHULZ

*Za Radu*  
*predseda*  
A. SHATTER

---

## PRÍLOHA I

**Určenie bezpečných krajín pôvodu na účely článku 37 ods. 1**

Krajina sa považuje za bezpečnú krajinu pôvodu, ak na základe právneho stavu, uplatňovania práva v rámci demokratického systému a všeobecných politických okolností možno preukázať, že v nej vo všeobecnosti a sústavne neexistuje prenasledovanie, ako je vymedzené v článku 9 smernice 2011/95/EÚ, mučenie ani neludzské či ponižujúce zaobchádzanie alebo trestanie, a že v nej neexistuje hrozba všeobecného násillia v situáciách medzinárodných alebo vnútorných ozbrojených konfliktov.

Pri tomto posudzovaní sa okrem iného vezme do úvahy, v akom rozsahu sa poskytuje ochrana pred prenasledovaním alebo zlým zaobchádzaním prostredníctvom:

- a) príslušných zákonov a iných právnych predpisov krajiny a spôsobu ich uplatňovania;
  - b) rešpektovania práv a slobôd uvedených v Európskom dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd a/alebo v Medzinárodnom pakte o občianskych a politických právach a/alebo v Dohovore Organizácie Spojených národov proti mučeniu, najmä pokiaľ ide o práva, z ktorých podľa článku 15 ods. 2 uvedeného Európskeho dohovoru nemožno urobiť výnimku;
  - c) rešpektovania zásady zákazu vyhostenia alebo vrátenia podľa Ženevského dohovoru;
  - d) zavedenia systému účinných opravných prostriedkov proti porušovaniu týchto práv a slobôd.
-

## PRÍLOHA II

## ČASŤ A

**Zrušená smernica**

(v zmysle článku 53)

Smernica Rady 2005/85/ES

(Ú. v. EÚ L 326, 13.12.2005, s. 13).

## ČASŤ B

**Lehota na transpozíciu do vnútroštátneho práva**

(v zmysle článku 51)

| Smernica   | Lehoty na transpozíciu                                         |
|------------|----------------------------------------------------------------|
| 2005/85/ES | Prvá lehota: 1. december 2007<br>Druhá lehota: 1 december 2008 |

## PRÍLOHA III

## Tabuľka zhody

| Smernica 2005/85/ES            | Táto smernica                 |
|--------------------------------|-------------------------------|
| článok 1                       | článok 1                      |
| článok 2 písm. a) až c)        | článok 2 písm. a) až c)       |
| —                              | článok 2 písm. d)             |
| článok 2 písm. d) až f)        | článok 2 písm. e) až g)       |
| —                              | článok 2 písm. h) a i)        |
| článok 2 písm. g)              | článok 2 písm. j)             |
| —                              | článok 2 písm. k) a l)        |
| článok 2 písm. h) až k)        | článok 2 písm. m) až p)       |
| —                              | článok 2 písm. q)             |
| článok 3 ods. 1 a 2            | článok 3 ods. 1 a 2           |
| článok 3 ods. 3                | —                             |
| článok 3 ods. 4                | článok 3 ods. 3               |
| článok 4 ods. 1 prvý pododsek  | článok 4 ods. 1 prvý pododsek |
| článok 4 ods. 1 druhý pododsek | —                             |
| článok 4 ods. 2 písm. a)       | článok 4 ods. 2 písm. a)      |
| článok 4 ods. 2 písm. b) až d) | —                             |
| článok 4 ods. 2 písm. e)       | článok 4 ods. 2 písm. b)      |
| článok 4 ods. 2 písm. f)       | —                             |
| —                              | článok 4 ods. 3               |
| článok 4 ods. 3                | článok 4 ods. 4               |
| —                              | článok 4 ods. 5               |
| článok 5                       | článok 5                      |
| článok 6 ods. 1                | článok 6 ods. 1               |
| —                              | článok 6 ods. 2 až 4          |
| článok 6 ods. 2 a 3            | článok 7 ods. 1 a 2           |
| —                              | článok 7 ods. 3               |
| —                              | článok 7 ods. 4               |
| článok 6 ods. 4                | článok 7 ods. 5               |
| článok 6 ods. 5                | —                             |
| —                              | článok 8                      |
| článok 7 ods. 1 a 2            | článok 9 ods. 1 a 2           |

| Smernica 2005/85/ES             | Táto smernica                           |
|---------------------------------|-----------------------------------------|
| —                               | článok 9 ods. 3                         |
| článok 8 ods. 1                 | článok 10 ods. 1                        |
| —                               | článok 10 ods. 2                        |
| článok 8 ods. 2 písm. a) až c)  | článok 10 ods. 3 písm. a) až c)         |
| —                               | článok 10 ods. 3 písm. d)               |
| článok 8 ods. 3 a 4             | článok 10 ods. 4 a 5                    |
| článok 9 ods. 1                 | článok 11 ods. 1                        |
| článok 9 ods. 2 prvý pododsek   | článok 11 ods. 2 prvý pododsek          |
| článok 9 ods. 2 druhý pododsek  | —                                       |
| článok 9 ods. 2 tretí pododsek  | článok 11 ods. 2 druhý pododsek         |
| článok 9 ods. 3                 | článok 11 ods. 3                        |
| článok 10 ods. 1 písm. a) až c) | článok 12 ods. 1 písm. a) až c)         |
| —                               | článok 12 ods. 1 písm. d)               |
| článok 10 ods. 1 písm. d) a e)  | článok 12 ods. 1 písm. e) a f)          |
| článok 10 ods. 2                | článok 12 ods. 2                        |
| článok 11                       | článok 13                               |
| článok 12 ods. 1 prvý pododsek  | článok 14 ods. 1 prvý pododsek          |
| článok 12 ods. 2 druhý pododsek | —                                       |
| —                               | článok 14 ods. 1 druhý a tretí pododsek |
| článok 12 ods. 2 tretí pododsek | článok 14 ods. 1 štvrtý pododsek        |
| článok 12 ods. 2 písm. a)       | článok 14 ods. 2 písm. a)               |
| článok 12 ods. 2 písm. b)       | —                                       |
| článok 12 ods. 2 písm. c)       | —                                       |
| článok 12 ods. 3 prvý pododsek  | článok 14 ods. 2 písm. b)               |
| článok 12 ods. 3 druhý pododsek | článok 14 ods. 2 druhý pododsek         |
| článok 12 ods. 4 až 6           | článok 14 ods. 3 až 5                   |
| článok 13 ods. 1 a 2            | článok 15 ods. 1 a 2                    |
| článok 13 ods. 3 písm. a)       | článok 15 ods. 3 písm. a)               |
| —                               | článok 15 ods. 3 písm. b)               |
| článok 13 ods. 3 písm. b)       | článok 15 ods. 3 písm. c)               |
| —                               | článok 15 ods. 3 písm. d)               |
| —                               | článok 15 ods. 3 písm. e)               |
| článok 13 ods. 4                | článok 15 ods. 4                        |

| Smernica 2005/85/ES                        | Táto smernica                                |
|--------------------------------------------|----------------------------------------------|
| článok 13 ods. 5                           | —                                            |
| —                                          | článok 16                                    |
| článok 14                                  | —                                            |
| —                                          | článok 17                                    |
| —                                          | článok 18                                    |
| —                                          | článok 19                                    |
| článok 15 ods. 1                           | článok 22 ods. 1                             |
| článok 15 ods. 2                           | článok 20 ods. 1                             |
| —                                          | článok 20 ods. 2 až 4                        |
| —                                          | článok 21 ods. 1                             |
| článok 15 ods. 3 písm. a)                  | —                                            |
| článok 15 ods. 3 písm. b) a c)             | článok 21 ods. 2 písm. a) a b)               |
| článok 15 ods. 3 písm. d)                  | —                                            |
| článok 15 ods. 3 druhý pododsek            | —                                            |
| článok 15 ods. 4 až 6                      | článok 21 ods. 3 až 5                        |
| —                                          | článok 22 ods. 2                             |
| článok 16 ods. 1 prvý pododsek             | článok 23 ods. 1 prvý pododsek               |
| článok 16 ods. 1 druhý pododsek prvá veta  | článok 23 ods. 1 druhý pododsek, úvodná časť |
| —                                          | článok 23 ods. 1 písm. a)                    |
| článok 16 ods. 1 druhý pododsek druhá veta | článok 23 ods. 1 písm. b)                    |
| článok 16 ods. 2 prvá veta                 | článok 23 ods. 2                             |
| článok 16 ods. 2 druhá veta                | —                                            |
| —                                          | článok 23 ods. 3                             |
| článok 16 ods. 3                           | článok 23 ods. 4 prvý pododsek               |
| článok 16 ods. 4 prvý pododsek             | —                                            |
| článok 16 ods. 4 druhý a tretí pododsek    | článok 23 ods. 4 druhý a tretí pododsek      |
| —                                          | článok 24                                    |
| článok 17 ods. 1                           | článok 25 ods. 1                             |
| článok 17 ods. 2 písm. a)                  | článok 25 ods. 2                             |
| článok 17 ods. 2 písm. b) a c)             | —                                            |
| článok 17 ods. 3                           | —                                            |
| článok 17 ods. 4                           | článok 25 ods. 3                             |
| —                                          | článok 25 ods. 4                             |
| článok 17 ods. 5                           | článok 25 ods. 5                             |

| Smernica 2005/85/ES               | Táto smernica                  |
|-----------------------------------|--------------------------------|
| —                                 | článok 25 ods. 6               |
| článok 17 ods. 6                  | článok 25 ods. 7               |
| článok 18                         | článok 26                      |
| článok 19                         | článok 27                      |
| článok 20 ods. 1 a 2              | článok 28 ods. 1 a 2           |
| —                                 | článok 28 ods. 3               |
| článok 21                         | článok 29                      |
| článok 22                         | článok 30                      |
| článok 23 ods. 1                  | článok 31 ods. 1               |
| článok 23 ods. 2 prvý pododsek    | článok 31 ods. 2               |
| —                                 | článok 31 ods. 3               |
| —                                 | článok 31 ods. 4 a 5           |
| článok 23 ods. 2 druhý pododsek   | článok 31 ods. 6               |
| článok 23 ods. 3                  | —                              |
| —                                 | článok 31 ods. 7               |
| článok 23 ods. 4 písm. a)         | článok 31 ods. 8 písm. a)      |
| článok 23 ods. 4 písm. b)         | —                              |
| článok 23 ods. 4 písm. c) bod i)  | článok 31 ods. 8 písm. b)      |
| článok 23 ods. 4 písm. c) bod ii) | —                              |
| článok 23 ods. 4 písm. d)         | článok 31 ods. 8 písm. c)      |
| článok 23 ods. 4 písm. e)         | —                              |
| článok 23 ods. 4 písm. f)         | článok 31 ods. 8 písm. d)      |
| článok 23 ods. 4 písm. g)         | článok 31 ods. 8 písm. e)      |
| —                                 | článok 31 ods. 8 písm. f)      |
| článok 23 ods. 4 písm. h) a i)    | —                              |
| článok 23 ods. 4 písm. j)         | článok 31 ods. 8 písm. g)      |
| —                                 | článok 31 ods. 8 písm. h) a i) |
| článok 23 ods. 4 písm. k) a l)    | —                              |
| článok 23 ods. 4 písm. m)         | článok 31 ods. 8 písm. j)      |
| článok 23 ods. 4 písm. n) a o)    | —                              |
| —                                 | článok 31 ods. 9               |
| článok 24                         | —                              |
| článok 25                         | článok 33                      |
| článok 25 ods. 1                  | článok 33 ods. 1               |

| Smernica 2005/85/ES                | Táto smernica                      |
|------------------------------------|------------------------------------|
| článok 25 ods. 2 písm. a) až c)    | článok 33 ods. 2 písm. a) až c)    |
| článok 25 ods. 2 písm. d) a e)     | —                                  |
| článok 25 ods. 2 písm. f) a g)     | článok 33 ods. 2 písm. d) a e)     |
| —                                  | článok 34                          |
| článok 26                          | článok 35                          |
| článok 27 ods. 1 písm. a)          | článok 38 ods. 1 písm. a)          |
| —                                  | článok 38 ods. 1 písm. b)          |
| článok 27 ods. 1 písm. b) až d)    | článok 38 ods. 1 písm. c) až e)    |
| článok 27 ods. 2 až 5              | článok 38 ods. 2 až 5              |
| článok 28                          | článok 32                          |
| článok 29                          | —                                  |
| článok 30 ods. 1                   | článok 37 ods. 1                   |
| článok 30 ods. 2 až 4              | —                                  |
| —                                  | článok 37 ods. 2                   |
| článok 30 ods. 5 a 6               | článok 37 ods. 3 a 4               |
| článok 31 ods. 1                   | článok 36 ods. 1                   |
| článok 31 ods. 2                   | —                                  |
| článok 31 ods. 3                   | článok 36 ods. 2                   |
| článok 32 ods. 1                   | článok 40 ods. 1                   |
| článok 32 ods. 2                   | —                                  |
| článok 32 ods. 3                   | článok 40 ods. 2                   |
| článok 32 ods. 4                   | článok 40 ods. 3 prvá veta         |
| článok 32 ods. 5                   | článok 40 ods. 3 druhá veta        |
| článok 32 ods. 6                   | článok 40 ods. 4                   |
| —                                  | článok 40 ods. 5                   |
| článok 32 ods. 7 prvý pododsek     | článok 40 ods. 6 písm. a)          |
| —                                  | článok 40 ods. 6 písm. b)          |
| článok 32 ods. 7 druhý pododsek    | článok 40 ods. 6 druhý pododsek    |
| —                                  | článok 40 ods. 7                   |
| —                                  | článok 41                          |
| článok 33                          | —                                  |
| článok 34 ods. 1 a ods. 2 písm. a) | článok 42 ods. 1 a ods. 2 písm. a) |
| článok 34 ods. 2 písm. b)          | —                                  |
| článok 34 ods. 2 písm. c)          | článok 42 ods. 2 písm. b)          |

| Smernica 2005/85/ES                      | Táto smernica                             |
|------------------------------------------|-------------------------------------------|
| článok 34 ods. 3 písm. a)                | článok 42 ods. 3                          |
| článok 34 ods. 3 písm. b)                | —                                         |
| článok 35 ods. 1                         | článok 43 ods. 1 písm. a)                 |
| —                                        | článok 43 ods. 1 písm. b)                 |
| článok 35 ods. 2 a ods. 3 písm. a) až f) | —                                         |
| článok 35 ods. 4                         | článok 43 ods. 2                          |
| článok 35 ods. 5                         | článok 43 ods. 3                          |
| článok 36 ods. 1 až ods. 2 písm. c)      | článok 39 ods. 1 až ods. 2 písm. c)       |
| článok 36 ods. 2 písm. d)                | —                                         |
| článok 36 ods. 3                         | —                                         |
| —                                        | článok 39 ods. 3                          |
| článok 36 ods. 4 až 6                    | článok 39 ods. 4 až 6                     |
| —                                        | článok 39 ods. 7                          |
| článok 36 ods. 7                         | —                                         |
| článok 37                                | článok 44                                 |
| článok 38                                | článok 45                                 |
| —                                        | článok 46 ods. 1 písm. a) bod i)          |
| článok 39 ods. 1 písm. a) body i) a ii)  | článok 46 ods. 1 písm. a) body ii) a iii) |
| článok 39 ods. 1 písm. a) bod iii)       | —                                         |
| článok 39 ods. 1 písm. b)                | článok 46 ods. 1 písm. b)                 |
| článok 39 ods. 1 písm. c) a d)           | —                                         |
| článok 39 ods. 1 písm. e)                | článok 46 ods. 1 písm. c)                 |
| —                                        | článok 46 ods. 2 a 3                      |
| článok 39 ods. 2                         | článok 46 ods. 4 prvý pododsek            |
| —                                        | článok 46 ods. 4 druhý a tretí pododsek   |
| článok 39 ods. 3                         | —                                         |
| —                                        | článok 46 ods. 5 až 9                     |
| článok 39 ods. 4                         | článok 46 ods. 10                         |
| článok 39 ods. 5                         | —                                         |
| článok 39 ods. 6                         | článok 41 ods. 11                         |
| článok 40                                | článok 47                                 |
| článok 41                                | článok 48                                 |
| —                                        | článok 49                                 |
| článok 42                                | článok 50                                 |

| Smernica 2005/85/ES              | Táto smernica            |
|----------------------------------|--------------------------|
| článok 43 prvý pododsek          | článok 51 ods. 1         |
| —                                | článok 51 ods. 2         |
| článok 43 druhý a tretí pododsek | článok 51 ods. 3 a 4     |
| článok 44                        | článok 52 prvý pododsek  |
| —                                | článok 52 druhý pododsek |
| —                                | článok 53                |
| článok 45                        | článok 54                |
| článok 46                        | článok 55                |
| príloha I                        | —                        |
| príloha II                       | príloha I                |
| príloha III                      | —                        |
| —                                | príloha II               |
| —                                | príloha III              |